

זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יָבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בַקִּדּוּשׁ וּבִטְהָרָה,
מִפִּי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים, נִבּוֹן לַחַשׁ וְחָכָם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כְבוֹד
אֲדוֹנָנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב הָאֱמֶת, הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הָאֱמֶתִי,
נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הַמְּפָרֵס בְּכָל
קְצוֹי אֶרֶץ וַיֵּם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב רַבִּי
נַחֲמָן זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהָרַב
הַיְּהוּדִי וְחִסִּיד, מוֹרֵנוּ הָרַב שְׂמַחַה זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה, בֶּן
לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַמְּפָרֵס, מוֹרֵנוּ הָרַב נַחֲמָן
הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. וּמַצַּד אָמוֹ הַצַּדִּיקָת
הַמְּפָרֵסֶמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֶרֶת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנֶכֶד לְהָרַב
הַקָּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קִדּוּשׁ שְׁמוֹ, מוֹרֵנוּ הָרַב
יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. יִשְׂמַח
אֲבִידָא וְאִמָּהּ וְתַגֵּל יוֹלְדֵתָהּ. עֲטַרֶת זָקֻנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכּוֹתָם
יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דּוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכָּה לַחֲזוֹת בְּנֻעָם ה' פָּנִים
אֵל פָּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

**1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

מאנסי

**34 Union Rd,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888**

היכל הקודש

בלומינגטון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיוזק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

נִסְיָן עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נָשָׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ כְּאֲשֶׁר יֵשׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה,
לְהַטְעִימָנוּ מִצּוּף עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶת שְׂכִינַת אֵל וְהַחֲדִיר
בְּרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמִזְכָּקֶת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְקִרְבֵּי
אֱלֹפֵי נִשְׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב
הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשָׁכּוּלוֹת - שֶׁהִכֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֱמֵתִי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת
וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נִפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל
סִסְרִים קָשִׁים וּמִרְיֵם כָּל יְמֵי חַיָּיו, רַבִּים הָשִׁיב מֵעוֹן וְקִרְבָּם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הַעֲמִיד
תַּלְמִידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בָּעַל הַמַּחֲבֵר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל',
וְסִפְר 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקִבֵּץ וְלִקֵּט סִפְרִים
רַבִּים וְנִכְבְּדִים מִדְּבָרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסֶלְב, וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֵר"נ"ת
- זְכוּתָם יָגוּ עָלֵינוּ. וְהִפְיָצוּ בְּכָל קִצְוֵי תִבְל, וּבִפְרֻטִּיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפֻרָסִים
שֶׁהָחִיו אֱלֹפִים וְרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֹאשֵׁנוּ, נֹר תִּפְאֶרֶתָנוּ, הַמִּלְאָה הַנֶּצֶב עַל רֹאשׁ דְּרָךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר
לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרָה דְּרָךְ וּמְשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת
מוֹרָנוּ וּמְאוּרָנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקֶלֶה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאִי וּבָעַל ה'מִנְחַת זָאב' וְעוֹד
זְכוּתוֹ יָגוּ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּחֵד קְטִירָא אֲתִקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה
לְהַתְלוֹנוּ בְּצֵל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בָּנוּ עָדוּ
י"ז שְׁבָט תשע"ה

תִּהְיֶה נִשְׁמַתוֹ הַקָּדוֹשׁ צְרוּרָה בְּצִרוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א
וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל, עמרם.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הקדמה

דוד המלך בעט דעם אייבערשטן (תהלים נא, יז): "ה' שפתי תפתח"
 הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך"
 איך זאל דיך קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער
 אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען
 אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און
 לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין
 אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן
 דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען
 מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן
 רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שפתי תפתח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן
 הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די
 הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו:
 שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל;
 איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג
 פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם
 און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען
 זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן,
 סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין
 ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן
 אמת - וועט זיך אים אויפשטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

אִיךְ הָאב א נאָמען געגעבן דעם ספר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח", ווייל דער הייליגער ספר לקוטי מוהר"ן עפנט אויף די מויל צו רעדן צום אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תְּרוּמוֹת א, ג): "סֵתֶם חֶרֶשׁ - שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ וְאִינוֹ מְדַבֵּר", טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ס) פארוואס רעדט א מענטש נישט צום אייבערשטן? ווייל ער איז 'אינו שומע' בקול צדיקים, אז מען הערט נישט די ווערטער פון צדיקים - איז מען אן 'אינו מדבר', רעדט מען נישט צום באשעפער. אבער אז מען הערט זיך צו צום קול פון צדיק, מען לערנט דעם רבינ'ס ספר לקוטי מוהר"ן - ווערט "שְׁפָתַי תַּפְתָּח", די ליפן עפענען זיך, מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

אויך אין די ווארט 'שְׁפָתַי' איז דא די ווארט 'שְׁפָתַי' ווייל דאס איז געבויט אויפן הייליגן ספר "שְׁפָתַי תַּפְתָּח" און אינעם אות יו"ד איז מרומז מיין נאמען.

דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף מיר, איך זאל קענען תשובה טון און פאררעכטן אלעס וואס איך דארף מתקן זיין; מיין נפש, רוח וגשמה. איך זאל זיך נישט דארפן שעמען פון די הייליגע צדיקים, און מיר זאלן אלע שוין זוכה זיין צו די גאולה, ווען עס וועט זיין ו'מלך א'חד י'היה ל'כלם (יחזקאל לו, כב)

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם וכו'.

(שמות כ"א, א):

א בְּשֵׁישׁ חֹם וְשִׁלּוֹם דִּינִים עַל יִשְׂרָאֵל וְעַן
עַס אִיז דא חס וְשִׁלּוֹם שְׁלֵכְטע

גזירות אויף אידישע

קינדער, וואס איז די

עצה זיי אנועק צו

נעמען? זאגט דער

רבי: על ידי רקודים

דורך טאנצן, והמחאת

כף אל כף און קלאטשן

– נעשה המתקת הדינים

ווערן די גזירות בטל.

ווייל ווען מען

פארגעסט פונעם

אייבערשטן, פאלט

מען אריין אין עצבות

און מרירות, און דאס

איז דינים, און אז מען

טאנצט און מען

קלאטשט און מען איז

פרייליך – גייט אנוועק

די עצבות און די

ביטערקייט, און אזוי

ציט מען צו זיך די זיסע

איינגענעמע און לויטערע ליכטיגקייט

פונעם אייבערשטן, און אזוי ווערן בטל

אלע דינים און גזירות.

א ב כי עקר גדלתו של הקדוש ברוך הוא,

הוא ווייל דער עקר גרויסקייט

פונעם אייבערשטן, דאס הייסט די תכלית

פארוואס דער אייבערשטער האט

באשאפן די גאנצע וועלט – איז נאר אז

אלע זאלן אנערקענען אין אים, און נישט

נאר אידישע קינדער, שגם העכו"ם נאר

ואלה המשפטים אשר תשים

לפניהם וכו'. (שמות כ"א):

א בְּשֵׁישׁ , חֹם וְשִׁלּוֹם, דִּינִים

עַל יִשְׂרָאֵל — עַל-יְדֵי

רקודים והמחאת כף אל כף

נעשה המתקת הדינים:

ב כי עקר גדלתו של הקדוש-

ברוך הוא הוא, שגם

העכו"ם ידעו שיש אלקים

שליט ומושל, במובא בזהר

(יתרו סט): 'בד אתא יתרו ואמר:

"כי עתה ידעתי כי גדול ה"

וכו', בדין אתיבך ואתעלא

שמה עלאה':

אויף אלע פעלקער ידעו זאלן אנערקענען

און וויסן, שיש אלקים שליט ומושל אז עס

איז דא א באשעפער וואס געוועלטיגט

אבער אלעס און פירט אלעס, במובא

בזהר אזוי ווי דער

הייליגער זוהר זאגט

(יתרו סט): 'בד אתא יתרו'

ווען יתרו איז געקומען,

ואמר און ער האט

געזאגט (שמות יח, יא): 'כי

עתה ידעתי' ווייל לעצט

ווייס איך, 'כי גדול ה'

אז דער אייבערשטער

איז גרויס, וכו', 'מכל

האלקים' פון אלע

אפגעטער – בדין אתיבך

דעמאלט איז טייער

געווארן, ואתעלא און

דערהויבן געווארן –

שמה עלאה דעם

אייבערשטנס נאמען.

דער רבי איז אונז

דא מגלה אז אפילו א

גוי קען גורם זיין עס

זאל ווערן א גרויסע

פארגעניגן אויבן אין הימל ווען ער

אנערקענט אז עס איז דא א באשעפער,

ממילא דארף דאס זיין א גרויסע חזוק

פאר יעדן איינעם; מה דאך ווען א גוי

אזוי ווי יתרו וואס איז געווען א גלח

פאר עבודה זרה זיין גאנץ לעבן, ער

איז געווען מיט טומאה און זהמה און

כפירות און אפיקורסות, און אזוי אויף

מיט אלע עבירות, און ווען ער האט

זיך צוריק געקערט צום אייבערשטן

איז דורך אים געגריסט געווארן דעם אייבערשטנס נאמען, איז דאך כל שכן וקל וחמר, ווען א איד וואס איז געבעד פארפאלן געווארן ביי די טומאה און איז

געבעד אראפגעפאלן

אין ביטערע חטאים,

אויב קערט ער זיך

צוריק צום אייבערשטן

און ער איז מודה אז עס

איז דא א באשעפער

אויף די וועלט, ער

זאגט אפאר דיבורים

צום אייבערשטן, איז

דאך זיכער איז ער

איז גורם א פארגעניגן

און א שמחה אין אלע

עולמות העליונים].

ג וילעבום" און פאר די

פעלקער, פאר די

אומות העולם, אי

אפשר להם איז נישט

מעגליך פאר זיי לידע

גדלותו של הקדוש ברוך

הוא צו וויסן פונעם

וועלט, יותר משאר

האבות מער ווי די

אנדערע אבות, אברהם

און יצחק. אזוי ווי

חכמינו זכרונם לברכה

זאגן (פסחים פח.), בי

אברהם קראו אברהם

אבינו האט אנגערופן

דעם בית המקדש,

וואס איז די פלאץ וואו

אלע תפלות גייען

ארויף - מיטן נאמען

הר בארג, ויצחק קראו

און יצחק אבינו האט

אנגערופן דעם בית

המקדש מיטן נאמען

שדה פעלד, וישראל

יותר משג ונצרך

להעולם מחר און א

פעלד איז גענטער צום

מענטש ווי א בארג, די פעלדער זענען

מער גענטער צום שטאט, דארט וואו מען

וואוינט - ווי בערג, ויעקב קראו און יעקב

אבינו האט גערופן דעם בית המקדש

מיטן נאמען בית שטוב, שהוא מקום

ישוב לבני אדם יותר משדה וואס דאס איז

נאך גענטער צום מענטש ווי די פעלדער.

הינו פשט איז, שיעקב קראו את מקום הבית

המקדש יעקב אבינו האט אנגערופן דעם

בית המקדש, שהוא מקום התפלה וואס

דאס איז די פלאץ וואו אלע תפלות גייען

ג וילעבום" אי אפשר להם

לידע גדלותו של הקדוש-

ברוך-הוא, כי אם על-ידי

בחינת יעקב, כמו שכתוב

(ישעיהו ב): "בית יעקב לבו

ונלכה באור ה'", כי הוא גלה

אלקותו של הקדוש-ברוך-

הוא יותר משאר האבות. כי

אברהם קראו הר, ויצחק קראו

שדה (פסחים פח.). וישראל הוא

יותר משג ונצרך להעולם

מחר; ויעקב קראו בית, שהוא

מקום ישוב לבני-אדם יותר

משדה, הינו שיעקב קראו את

מקום הבית-המקדש, שהוא

מקום התפלה — בית, שהוא

אייבערשטנס גרויסקייט - בי אם על ידי

בחינת יעקב נאר דורך די וועג ווי אזוי

יעקב אבינו האט אריינגעברענגט אין די

וועלט צו דינען דעם אייבערשטן, כמו

שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, ווען

משיח וועט קומען וועלן די פעלקער

זאגן פאר די אידן (ישעיהו ב, ה): 'בית יעקב'

אידישע קינדער, 'לבו' גייט, 'ונלכה' און

מיר וועלן מיטגיין מיט אייך, 'באור ה' אין

די ליכט פונעם אייבערשטן; און

פארנוואס וועלן די פעלקער זיך דערוויסן

געגאנגען שפאצירן אין פעלד דאווענען צום אייבערשטן, 'אלא פיעקב' נאר די פעלקער וועלן אנקוקן דעם בית המקדש אזוי ווי יעקב, 'שקראו בית' וואס האט

גערויפן דעם נאמען פונעם בית המקדש 'בית' א הויז, אזוי ווי עס שטייט (שם כח, יט): 'ויקרא את שם המקום ההוא 'בית' א-ל', און רש"י זאגט (שם, יז, דבור המתחיל כי אם בית אליקים),

אז די הר המוריה, דארט וואו אברהם אבינו האט געדאווענט, און די פעלד וואו יצחק האט געדאווענט און די 'בית א-ל' פון יעקב - דאס איז אלעס די זעלבע פלאץ, ווייל אלע דריי האבן געדאווענט אויפן הר הבית, די מקום המקדש, וואו עס גייען ארויף אלע תפלות.

יעצמ וועט דער רבי פארשטיין געבן וואס עפעס האבן די גוים נאר א השגה אינעם בית המקדש דורך די וועג ווי אזוי יעקב אבינו האט עס אנגערופן מיטן נאמען 'הויז'; **כי העלה את התפלה** ווייל יעקב אבינו האט ארויפגעברענגט דאס דאווענען מחר ושרה פון א בארג און א פעלד - **לבחינת בית צו א הויז, שיש בו תפיסה לבני אדם** וואס דאס קענען מענטשן מער פארשטיין, **יותר מחר ושרה** מער ווי בערג און פעלדער. **כי בבחינת בית** ווייל ווען מען ברענגט אריין די זאך פון תפלה אין שטוב, מען ווייסט אז מען קען בעטן אויף שטוב זאכן - **יש גם לעבו"ם** השגה דאס קענען אויך גוים פארשטיין, **כמו שכתוב** אזוי ווי עס

ארויף - **מיטן נאמען בית 'הויז', שהוא מקום ישוב לבני אדם** וואס א הויז איז א פלאץ וואו מען וואוינט.

[די גמרא זאגט (שם) 'מאי דכתיב' וואס איז פשוט אינעם פסוק (ישעיהו ב, ג): 'והלכו עמים רבים' און עס וועלן גיין אסאך פעלקער, 'ואמר' און זיי וועלן זאגן איינער צום אנדערן: 'לכו ונעלה אל הר

ה' 'לאמיר ארויפגיין צום בארג פונעם אייבערשטן, 'אל בית אלקי יעקב', צום הויז פון דעם גאט פון יעקב, פרעגט די גמרא, פארוואס שטייט 'אלקי יעקב' דער באשעפער פון יעקב, 'ולא אלקי אברהם ויצחק', און נישט דער באשעפער פון אברהם און פון יצחק, וואס עפעס וועלן די פעלקער זאגן מיר ווילן גיין צו די הויז פון דער גאט פון 'יעקב'? ענטפערט די גמרא: 'לא פאברהם שכתוב בו 'הר', די פעלקער וועלן נישט אנקוקן דעם בית המקדש אזוי ווי אברהם אבינו וואס האט אנגערופן דעם בית המקדש מיטן נאמען 'בארג', אזוי ווי עס שטייט (בראשית כב, יד): 'אשר יאמר היום', עס זאל שטענדיג געזאגט ווערן, 'בהר ה' אויף דעם געטליכן בארג - 'ראה' זאל זיך דער אייבערשטער באווייזן, 'ולא כיצחק' און די פעלקער וועלן זיך אויך נישט באציען צום בית המקדש אזוי ווי יצחק אבינו וואס האט עס גערופן פעלד, אזוי ווי עס שטייט (בראשית כד, ג): 'ויצא יצחק לשוח בשדה' יצחק איז ארויס

שטייט אין פסוק (ישעיהו נ"ד, ז): 'בי ביתי' ווייל מיינ הויז - דער בית המקדש - 'בית תפלה יקרא לכל העמים' וועט גערופן ווערן 'א תפלה הויז, פאר אלע פעלקער'.

מוהר"ש געבט

דאס צו פארשטיין

מיט א זיסקייט,

אז עס איז שווער

אריינצוברענגען אין

פשוט'ע מענטשן און

זיכער ביי די פעלקער -

די זאך פון בעטן דעם

אייבערשטן אויף רוחניות'דיגע זאכן,

צום ביישפיל בעטן אויף השגת אלקות,

וואס מען קוקט אן אזוי ווי די בערג

וואס זענען ווייט פון שטאט, מען לעבט

נישט מיט דעם. און אזוי אויף די זאך פון

פעלדער איז אויף נישט אזוי נאנט צום

מענטש ווי שטיבער, און אברהם אבינו

און יצחק אבינו האבן אויסגעלערנט פאר

די וועלט די זאך פון דאווענען און בעטן

אויף רוחניות אלקותו יתברך, וואס אין

דעם האבן נישט אלע א השגה, אבער

יעקב אבינו האט אויסגעלערנט מען

זאל דאווענען און בעטן אויף זאכן וואס

האט מיט די שטוב, אויף 'פרנסה' אויף

'געזונט' און אויף אלע ישיעות וואס א

מענטש ווארט צו געהאלפן ווערן; דאס

איז א זאך וואס רעדט צו יעדן איינעם,

אפילו צו גוים, ווייל ווער דארף נישט

פרנסה? געזונט? און אזוי ווייטער,

אלע דארפן דאס; דאס זאגט דער

רבי, אז שלימות התפלה איז ביי יעקב

אבינו, וואס האט ארויפגעברענגט דאס

דאווענען מהר ושרה פון א בארג און א

פעלד - לבחינת בית צו זאכן וואס האט מיט די שטוב, וואס אין דעם האט יעדער א געפיל.

ובשהוא בבחינת בית און ווען מען

ברענגט אריין תפלה

אין שטוב זאכן, מען

פארשטייט אז אלעס

וואס מען דארף, נישט

קיין חילוק גרויסע

זאכן אדער קליינע

זאכן, אויף אלעס בעט

מען דעם אייבערשטן

- בדין אתיקר דעמאלט ווערט טייער שמה

עלאה דעם אייבערשטנס נאמען, אפילו

ביי די ווייטע מענטשן און אפילו ביי די

גוים בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט

(אות ב). ווייל אין דעם האט יעדער א

געפיל, דאס קענען אלע פארשטיין.

[באמת ווען א מענטש געוואוינט זיך צו

צו בעטן דעם אייבערשטן בבחינת 'בית',

ער בעט אויף צרכי הבית, ער בעט מיט

אן אמת אויף זאכן וואס ער דארף, וועט

ער במשך די צייט זוכה זיין צו צוקומען

צו בחינת 'שרה' און 'הר', ער וועט

מתפלל זיין אויף אויף גרויסע זאכן, ער

וועט בעטן אויף רוחניות, אויף תכלית

וכו', אבער דער אנהייב דארף זיין אויף

'בית', אויף זאכן וואס איז נוגע צו אים,

וואס דאס דארף ער יעצט וויכטיג, ווייל

ביים רבי'ן איז דער עקר צו קומען מיט

אן אמת, נישט זיך פאפן].

יעצט גייט דער רבי דאס אלעס

אריינלייגן אינעם פסוק; וזה

פרוש און דאס איז וואס שטייט אין פסוק

(תהלים מ"ח, ב): 'גדול ה' ומחלל מאד' דער

אייבערשטער איז גרויס און זייער געלויבט, און דער הייליגער זוהר זאגט (פרשת ויקרא ה.) בלומר דער פסוק מיינט צו זאגן אימתי 'גדול ה' ווען ווערט דער

אייבערשטער גרויס?

בשהוא 'מחלל מאד'

ווען ער איז 'זייער'

געלויבט, און ווען איז

דאס? מספרא דמותא

ווען דער אייבערשטער

איז אויף געלויבט ביי

די טויטע מענטשן,

שהוא בחינת עב"ם

דאס זענען די פעלקער

וואס דינען עבודה

זרה, (כמו שאמרו

רבותינו, זכרונם לברכה

אזוי ווי חכמינו זכרונם

לברכה זאגן אין מדרש

(בראשית רבה ט, יב)

על פסוק אויפן פסוק

(בראשית א, לא):

'והנה טוב מאד' אלעס

איז זייער גוט, ווען

דער אייבערשטער

האט באשאפן די וועלט האט דער

אייבערשטער געזען אז אלעס איז 'זייער'

גוט, פרעגן די הייליגע חכמים: 'מאד'

וואס דרוקט דער פסוק די ווארט 'מאד'?

ענטפערן זיי: 'זה מלאך המות' דאס מיינט

מען דעם מלאך המות, און אזוי אויף די

אלע וואס דינען עבודה זרה זענען

טויטע, טייטשט דער רבי, בשהוא מחלל

מהם ווען עס קומען די פעלקער וואס

האבן געדינט די געטשקעס און זיי לויבן

אימתי גדול ה'? בשהוא מחלל

מאד מספרא דמותא, שהוא

בחינת עב"ם (כמו שאמרו

רבותינו, זכרונם לברכה

(בראשית רבה ט) על פסוק (בראשית

א): "והנה טוב מאד", "מאד"

'זה מלאך המות', בשהוא

מחלל מהם, אזי הוא גדול, כי

הוא עקר גדלותו. ואימתי הוא

מחלל מהם? "בעיר אלקינו הר

קדשו", דחינו בשבחינת הר

נעשה עיר אלקינו, שהוא ישוב

בני-אדם, בחינת בית, שהוא

משג יותר מהר ושדה; דחינו

בשמעלן את בחינת התפלה

מבחינת הר לבחינת עיר ובית,

און לויבן אים, ואימתי

הוא מחלל מהם און

ווען קומען די פעלקער

און לויבן דעם

אייבערשטן? 'בעיר

אלקינו הר קדשו' [אין

די 'שטאט' פון אונזער

גאט אויף זיין הייליגע

בארג, טייטשט דער

רבי, דחינו דאס מיינט

צו זאגן ווען מען

ברענגט אריין די זאך

פון תפלה; בשבחינת

הר פון 'בארג' נעשה

ווערט עיר אלקינו די

'שטאט' פון אונזער

גאט, שהוא ישוב בני

אדם וואס דאס איז א

פלאץ וואו מענטשן

וואוינען, בחינת בית

דאס הייסט מען

דאווענט אויף שטוב זאכן, שהוא משג

יותר מהר ושדה וואס דאס איז נענטער צו

פארשטיין און האבן א געפיל אין דעם -

ווי בעטן אויף רוחניות און זוכה זיין צו

השגת אלקות, דחינו דאס איז בשמעלן

את בחינת התפלה ווען מען ברענגט אריין

אין מענטשן די זאך פון תפלה, מבחינת

הר פון 'בארג', פון בעטן דעם אייבערשטן

אויף רוחניות לבחינת עיר ובית צום

שטאט און צו שטוב זאכן, שאז יש גם

לעבדו"ם השנה דעמאלט קענען די פעלקער אויף פארשטיין די זאך פון תפלה בנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, אז דיקא גדול ה' דעמאלט ווערט דער אייבערשטער גרויס, בי זה עקר גרלתו ותברך ווייל דאס איז זיין עקר גרוסקייט, בשגם הרחוקים יודעים ממנו ותברך ווען אויך די ווייטע מענטשן פארשטייען אז עס איז

דא א באשעפער, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ב).

נאך א פשט קען זיין אין די זאך וואס דער רבי זאגט פון 'הר' 'שדה' 'בית', אז עס איז דא דריי מדרגות אין תפלה; אברהם אבינו האט אנטפלעקט די מדרגה פון 'הר', ער האט אויסגעלערנט א וועג ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן דורך זיך אפשיידן אינגאנצן פון די וועלט, נישט האבן קיין שייכות מיט מענטשן, דורך אנטלויפן צו די בערג חוץ לשוב און דארט זאל מען זיך באהעפטן צום אייבערשטן, דארט זאל מען דאווענען און נאר דארט איז די מקום התפלה, ער האט אנגערופן די 'בית המקדש' די 'מקום התפלה' מיטן נאמען - 'הר', ווייל די 'בערג' זענען ווייט פון שטאט, ווייט פון מענטשן, און דאס איז געווען די וועג ווי אזוי די נביאים האבן געדינט דעם אייבערשטן, זיי פלעגן זיך אפשיידן פון די וועלט, זיי פלעגן אלץ זיין צווישן די בערג, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (לקוט שמעוני מלכים ב, רמז רכח) אויף אלישע הנביא, אז ער איז געווען אזוי

דבוק צום אייבערשטן, אז עס איז געווען א שרעק צו קוקן אויף זיין פנים, עד כדי כך אז די טראגעדיגע פרויען וואס האבן אים געזען האבן זיך אזוי דערשראקן אז זיי האבן פארלוירן וכו', ביז ער האט נישט געקענט זיין צווישן מענטשן, ער איז שטענדיג געווען צווישן די בערג. די מדרגה איז גאר א

הויכע מדרגה, אבער עס האט אויך א חסרון, אז נישט יעדער איינער קען גיין אין די וועג, סוף כל סוף לעבן מיר דא אין א וועלט מיט א ווייב און קינדער, מען קען נישט איבערלאזן די ווייב און קינדער און אנטלויפן פון שטוב.

נאכדעם איז געקומען יצחק אבינו און אריינגעברענגט די זאך פון תפלה מער נענטער צו מענטשן, ער האט אנגערופן די 'בית המקדש' די 'מקום התפלה' - 'שדה', אז עס פעלט נישט אויס ארויסצוגיין אזוי ווייט ביז די בערג, מען קען אויך זיין אין פעלד וואס איז נענטער צום שטוב און דארט דאווענען און דינען דעם אייבערשטן, דאס איז שוין מער נענטער פאר מענטשן צו הערן און פארשטיין, ווייל מען דארף נאר ארויסגיין אביסל פון שטאט און מען קען שוין דארט דאווענען און דינען דעם אייבערשטן, מען דארף זיך נישט אינגאנצן אפשיידן, און מיט דעם וועג האבן זיך געפירט די הייליגע תנאים און אמוראים, זיי פלעגן גיין שפאצירן אין פעלדער און אין היילן, און זיך מדבק

גִּעְוֹעַן צוֹם אֵיבְעֶרְשָׁטֶן, אַזוֹי ווי מיר גִּעְפִּינְען אין זװער הַקְדוּשׁ, ווי דער הַיִּלְיָגֶער תָּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מִיט זיינע תַּלְמִידִים פֿלֶעגן גיין שְׁפֹאצִירן אין פֿעלדער און אין הַיִּלָּן,

און זיך אַינגאַנצן צוקלעבן אַיבְעֶרְשָׁטֶן.

אַבְעֶר אויף די מַדְרִיגָה איז נישט קיין דבר הַשְׁוּהָ לְכָל נֶפֶשׁ, ווייל נישט יעדער קען איבְעֶרלאָזן זיינע געשעפטן און אַוועק גיין אין פֿעלדער, ווער רעדט נאך פון גוים; וואס ווייסט א גוי פון אזא זאך, גיין שמועסן אין פֿעלד מיטן אַיבְעֶרְשָׁטֶן? די פֿעלדער זענען פאר חיות און בְּהֵמוֹת, און אז מען וועט אים אַראפֿלייגן די זאך פון דאווענען אז דאס דארף זיין אין פֿעלד, וועט ער דאס בְּכָלֵל נישט פארשטיין.

קוּמִי יַעֲקֹב אָבִינוּ און בְּרַענְגֶט ארויף די זאך פון תַּפְלָה וְהַתְּבוּדָּה - אין שְׁטוּב אַרִיין, ער האט אָנגערופֿן די 'בית הַמִּקְדָּשׁ' די 'מָקוֹם הַתַּפְלָה' - 'בית', אז מען דארף נישט גיין אין עֲרַגְעֶז, מען קען בלייבן אין שְׁטוּב און דארט זיין דבוק צום אַיבְעֶרְשָׁטֶן, בְּאִילוּ מֶעַן איז אין פֿעלד און צווישן די בערג, און בעטן אויף אַלע שְׁטוּב זאכן; אין דעם האבן שוין אַלע הַשְׁגָּה, אַפִּילוּ די גוים, אַזוֹי ווי עס שטייט 'כִּי בֵּיתִי בֵּית תַּפְלָה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים' בֵּיתִי - בית תַּפְלָה, אז איך קען יעדע זאך וואס פֿעלט מיר - בעטן דעם

אַיבְעֶרְשָׁטֶן - 'יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים' דאס רעדט שוין אַפִּילוּ צו די גוים און צו אַלע פֿעלדער; ווייל אז מען וועט זאגן פארן גוי 'אויב עס פֿעלט דיר עפֿעס אין דיין לעבן זאלסטו בעטן דעם אַיבְעֶרְשָׁטֶן' - וועט דער גוי דאס אָנעמען און דאס פארשטיין.

ד וועגן זאך און צו קענען אָנקומען צו דעם, לְהַעֲלוֹת הַתַּפְלָה אויפצוהייבן די תַּפְלוֹת, מִבְּחִינַת הַר וְשָׂדֶה לְבְּחִינַת בֵּית פֶּן 'הר' און 'שדה' - צו 'בית' - בְּחִינַת אַזוֹי ווי דער רַבִּי טייטשט אויבן (אין אות ג) דעם פֿסוק 'עִיר אֱלֹהֵינוּ' [אין די 'שְׁטאַט' פון אונזער גאט], דאס הייסט מען זאל קענען אַרײַנברענגען אין מַעֲנִשָּׁן וואס ביי זיי איז די זאך פון תַּפְלָה א ווייטע זאך, עס זעט זיי אויס זייער ווייט און זייער שווער, אַזוֹי ווי א גרויסע 'באָרג', בְּרִי שִׁיתְּנָלָה מַלְבוּתוֹ גַּם לְעַבְדּוֹ"ם אז עס זאל אָנפֿלעקט ווערן אויף פאר די פֿעלדער דעם אַיבְעֶרְשָׁטֶן'ס גרויסקייט, 'שִׁיתְּנָה לָהֶם גַּם בֵּן הַשְּׁנָה בְּאֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ זַי זאלן אויף קענען פארשטיין דאס גרויסקייט פונעם אַיבְעֶרְשָׁטֶן - אַי אַפְּשָׁר לְהַעֲשׂוֹת דָּאס קען נישט געטון ווערן, כִּי אַם עַל יְדֵי צַדִּיקֵי הַדּוֹר נָאֵר דוֹרָךְ דִּי צַדִּיקִים פֿונעם דור, [אין די כתב יד פון מוהרנ"ת איז צוגעשריבן: 'צַדִּיקֵי אֲמַת' שְׁבִדּוֹר', די 'אֲמַת' צַדִּיקִים פֿונעם דור], בְּמוֹ שְׁאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ וְכַרְזָנוּם לְבִרְכָּה

אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא קטז): 'מי שיש לו חולה בתוך ביתו' ווער עס האט א קראנקער מענטש אין שטוב, 'ילך אצל חכם' זאל גיין צו א

אזוי ווי מוהרנ"ת דערציילט (עיני שיחות הר"ן, סימן רלג), אמאל בין איך געקומען צום רבי'ן

און געזאגט פארן רבי'ן אז מיין רעקל איז צעריסן, האט מיר דער רבי געזאגט איך זאל בעטן דעם אייבערשטן, אויף דעם, און איך האב זיך זייער פארוואונדערט און געפרעגט: 'וואס? אויף דעם זאל איך אויך בעטן, אויף אזא קלייניקייט?' האט מיר

דער רבי אויסגעלערנט תפלה בבחינת 'בית', דער רבי האט מיר געזאגט: 'א, אודאי זאלסטו בעטן אויף דעם אויך', דער רבי האט מיר געזאגט: 'וואס? עס פאסט דיר נישט צו בעטן דעם אייבערשטן אויף אזא זאך? !' נאר 'הר' נאר 'שדה'? נאר רוחניות און השגת אלקות? יעדע זאך בעט מען דעם אייבערשטן, אויף אויף 'בית', דער רבי האט אים געלערנט אז שלימות התפלה איז מען זאל מאכן תפלה פון יעדע זאך, סיי גרויס און סיי קליין, סיי אין עבודת השם און סיי אין שטוב זאכן.

זאגט אבער דער רבי, כי יש בעלי נאווה עס זענען דא מענטשן וואס האלטן זיך גרויס, שאינם רוצים שילכו לצדיקים זיי ווילן נישט מען זאל גיין צו צדיקים, ואומרים און זיי זאגן שהן בעצמם יכולים

חכמינו, זכרונם לברכה (בבא בתרא קטז): 'מי שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים'; בי עקר התפלה אינם יודעים כי אם צדיקי הדור.

כי יש בעלי נאווה, שאינם רוצים שילכו לצדיקים, ואומרים שהן בעצמם יכולים להתפלל, ומונעים גם אחרים

חכם, דאס מיינט מען א צדיק - 'ויבקש עליו רחמים' און דער צדיק זאל מתפלל זיין פאר אים, און דער צדיק וועט אין אים אריינשיינען א שטארקע אמונה, ביז דער מענטש וועט אנהייבן שפירן ווי ער איז שטענדיג ארומגענומען מיטן אייבערשטן, ער וועט

שפירן ווי דער אייבערשטער איז מיט אים, ביי אים און נעבן אים, און ער וועט שטענדיג רעדן צום אייבערשטן און אים בעטן יעדע זאך, בי עקר התפלה ווייל די עקר תפלה אינם יודעים כי אם צדיקי הדור איז נאר ביי די צדיקים פונעם דור; די צדיקים פונעם דור וואס זענען מקבל אנפי שכינתא בכל יום, זיי לעבן מיט אזא רביקות צום אייבערשטן - זיי האלטן ביי שלמות התפלה; דאס מיינט אז יעדע זאך בעטן זיי דעם אייבערשטן און זיי ברענגען דאס אריין אין זייערע תלמידים, אז זיי זאלן בעטן דעם אייבערשטן אויף יעדן זאך, סיי אויף גרויסע זאכן וואס דער מענטש קוקט אן ווי א גרויסע בארג און א ברייטע פעלד, בחינת 'הר' און 'שדה', און אויף אויף קלייניקייטן ווי א קליינע שטוב, בחינת

להתפלל אז זיי אליינס קענען דאווענען, ומונעים גם אחרים און זיי האלטן צוריק אויף אנדערע כּשׁיש להם צער או חולה ווען זיי האבן א ווייטאג אדער זיי זענען

נישט געזונט - לילך לצדיקים צו גיין צו צדיקים, עליהם נאמר אויף זיי איז געזאגט געווארן דאס וואס עס שטייט אין פסוק, דער אייבערשטער האט געזאגט פאר אבימלך (בראשית כ, ז): 'השב אשת האיש' וכו' געב צוריק שרה - וואס איז אן אשת איש - פאר אברהם, טייטשט דער רבי מער טיפער, אז דאס מיינט מען די בעלי גאון וואס גייען נישט צו צדיקים און האלטן צוריק אנדערע

פון גיין צו צדיקים, בי זה הבעל גאון ווייל דער בעל גאון מבינה ווערט אנגערוּפן בלשון מיטן נאמען אבימלך 'אבי-מלך', אבי די ווארט 'אבי' לשון רצון איז א לשון פון ווילן [אין די כתב יד וואס איז אראפגעברענגט סוף פון די תורה שטייט, 'כמו שכתוב' אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים כג, ו): 'ולא אבה ה' אלקיך' וגו' דער אייבערשטער האט נישט געוואלט הערן וואס בלעם שעלט, זעט מען פון דעם אז 'אבי' איז א לשון פון ווילן], בי הוא ווייל דער בעל גאון רוצה למלך וויל געוועלטיגן און זיין אזוי ווי א

קעניג, ער וויל זיך נישט איינבייגן דעם קאפ פאר צדיקי אמת, והינו און דערפאר רופט מען אים אבימלך, דאס איז די טייטש פון 'אבי-מלך' - איך וויל קעניגן.

בי באמת ווייל אין אמתין אריין צדיק מושל בתפלתו טוט דער צדיק געוועלטיגן מיט זיין תפלה, דאס הייסט אז נאר ביי אים איז דא שלמות התפלה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שמואל ב כג, ג): 'צדיק מושל' וכו' און חקמינו זכרונם לברכה דרש'ענען (מועד קטן טז:): 'מי מושל בי, צדיק', ווער געוועלטיגט אין מיר? דער צדיק, 'שאני גזור גזרה' ווייל איך מאך גזירות, 'והוא מבטלו' און דער צדיק נעמט עס אנוועק, זעט מען פון דעם אז דער צדיק טוט געוועלטיגן, ער טוט מבטל זיין די גזירות פון די וועלט; 'והוא און דער וואס גייט נישט צום צדיק מתנאה בעצמו האלט זיך גרויס שייכול להתפלל אז ער אליין קען דאווענען, ויש לו הממשלה און אז ער אליין געוועלטיגט און ער דארף נישט מקורב ווערן צום צדיק, ועל כן מבינה בשם אבימלך דערפאר ווערט דער בעל גאון אנגערופן 'אבימלך', בי הוא רוצה למלך ווייל ער וויל אליין קעניגן, 'אבי-מלך' (איך וויל קעניגן) ואומר און ער

כשׁיש להם צער או חולה לילך לצדיקים — עליהם נאמר (בראשית כ): "השב אשת האיש" וכו', בי זה הבעל-גאון מבינה בלשון אבימלך: אבי לשון רצון, בי הוא רוצה למלך, והינו אבימלך. בי באמת צדיק מושל בתפלתו, כמו שכתוב (שמואל-ב כג): "צדיק מושל" וכו'; והוא מתנאה בעצמו שייכול להתפלל ויש לו הממשלה, ועל כן מבינה בשם אבימלך, בי הוא רוצה למלך ואומר: אָנָּא אִמְלֵךְ.

זאגט אַנא אַמלך איך וועל זיין קעניג, אָבער באַמט איז דאס נישט אזוי, נאר מען מוז זיך מבטל זיין צום צדיק, און נאר אזוי קען מען זוכה זיין צו שפירן די זיסע איינגענעמע לויטערע טעם פון שפירן דעם אייבערשטן. טייטשט דער רבי אויס די גאנצע פרשה וואס אבימלך האט אוועק גענומען שרה פון אברהם אז דאס איז מרמז אויף דעם; 'שרה' איז טייטש הערנטע, דאס איז 'מלכות', און 'מלכות' מיינט מען 'תפלה', און 'אברהם' אבינו איז דער צדיק, וואס צו אים געהערט 'שרה' - די תפלה, ביי אים איז שלימות התפלה, קומט 'אבימלך' - דער בעל גאון, און טוט אוועק כאפן 'שרה' פון 'אברהם', ער מאכט זיך כאלו ער אליין קען לעבן מיט תפלה.

[לכאורה זעט אויס ווי דער רבי איז זיך סותר, ווייל אין אלע רבי'ס ספרים און אין אלע שמועסן פון רבי'ן, זעט מען איינמאל און נאכאמאל אז יעדער איינער אן אויסנאם קען דאווענען און זיך מתבודד זיין און נאר דאס איז די וועג אנצוקומען צו די העכסטע מדרגות וכו', איז פארוואס זאגט דא דער רבי אז מען מוז גיין דוקא צום צדיק ער זאל דאווענען פאר אונז, און אז מען זאגט אז מען קען אליין דאווענען - איז מען א בעל גאון? דער עקר זאך פון תפלה והתבודדות איז דאך אליין צו דאווענען, מען זאל אליין בעטן!]

אָבער אז מען טראכט אריין גוט וועט מען זען אז באַמט איז טאקע אזוי, אז שלימות התפלה איז אז דער מענטש זאל אליין דאווענען און בעטן

דעם אייבערשטן אויף אלעס וואס גייט אויף אים אריבער, דאך דארף מען נאכאלץ גיין צום צדיק, כדי ער זאל אונז אויסלערנען און דערמאנען אז מיר זאלן דאווענען. אזוי ווי די מעשה וואס איז געווען מיט איינע פון די תלמידים פון רבי'ן, ר' שמואל אייזיק, אז ער האט זיך אמאל גע'חלומ'ט ווי ער גייט אריין אין א שטוב וואס איז געווען פול מיט שווערדן, און ער האט גענומען א שווערד, ער האט עס געוואלט ניצן, האט ער געזען אז ער קען עס נישט ניצן, דער שווערד איז נישט געווען אויסגעשארפט, האט אים איינער געזאגט אין חלום, אויב דו ווילסט ניצן דעם שווערד זאלסטו גיין צו דעם וואס קען שארפן שווערדן, נאר אזוי וועסטו דאס קענען ניצן, און ער האט זיך אויפגעוועקט. ווען ער איז געקומען צום רבי'ן דערציילן די חלום, האט אים דער רבי פאראויס געזאגט שטיקלעך פון לקוטי מוהר"ן סימן ב', אז תפלה איז ווי א שווערד.

מיט דעם קען מען פארשטיין וואס דער רבי זאגט דא, אז מען מוז גיין צום צדיק, ווייל אין אמת'ן אריין איז דא ביי יעדן איינעם א שווערד, יעדער איינער האט די זאך פון תפלה, אָבער דער מענטש ווייסט נישט ווי אזוי דאס צו ניצן, דער מענטש ווייסט נישט אז ער קען אויך דאווענען, ער קען אויך בעטן דעם אייבערשטן און געהאלפן ווערן, דעריבער דארף מען גיין צום צדיק, נישט נאר איין מאל נאר אן א שיעור מאל, ווייל א מענטש פאר זיך אליינס איז מיואש, ער גלייבט נישט אין זיך, און פון אזוי סאך

שְׁוֹעֲרִיקֵיטֶן און איבערגייעכץ טראכט דער מענטש אז ער קען שוין נישט מתפלל זיין, און אז דער אייבערשטער הערט אים נישט אויס, ביז מען קומט צום צדיק, און דער צדיק בלאזט אריין אין אים א האפענונג און דער מענטש הייבט צוריק אן דאווענען און בעטן דעם אייבערשטן וואס ער דארף, און נאר אז מען קומט צום צדיק קען מען אליין דאווענען].

דער רבי טייטשט אויס פסוקים, וזה פרוש און דאס איז פשט וואס עס שטייט אין פסוק (בראשית כ. ז), דער אייבערשטער זאגט פאר אבימלך: **השב**

אשת האיש [געב צוריק שרה - וואס איז אן אשת איש - פאר אברהם], טייטשט דער רבי, **אשת די ווארט 'אשת', ראשי תבות** איז די ראשי תיבות פונעם פסוק (תהלים נא, יז): **'אדני שפתי תפתח'** א'דני ש'פתי ת'פתח [באשעפער עפן מיינע ליפן] - זה בחינת תפלה דאס מיינט מען תפלה, די ראשי תיבות איז מרמז אויף תפלה, און אזוי ווי פריער דערמאנט אז 'אשה' איז מרמז אויף די 'מלכות', וואס דאס איז 'תפלה'; דחינו דאס איז וואס דער פסוק זאגט, **השב אשת בחינת התפלה** געב צוריק די תפלה, להצדיק פארן צדיק.

וזה פרוש: "השב אשת האיש".

ראשי-תבות "אדני שפתי תפתח" - זה בחינת תפלה; דחינו השב אשת - בחינת התפלה, להצדיק, כי נביא הוא; כי 'הקדוש-ברוך-הוא מתאווה לתפלתו של צדיקים' (חל"ן ס:) ומשגך תפלה סדורה בפיו, כדי שיהנה מתפלתו. וזה: כי נביא הוא, לשון נבי שפתיים, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (ברכות לד:): **"בורא נבי שפתיים"** - אם שגורה תפלתו בפיו וכו'. וזה:

שטייט ווייטער אין פסוק: **'כי נביא הוא'** [ווייל ער איז א נביא], טייטשט דער רבי טיפער, כי ווייל די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (חל"ן ס:): **'הקדוש ברוך הוא מתאווה לתפלתו של צדיקים'** דער אייבערשטער טוט גלוסטן צו די תפלות פון די צדיקים, ומשגך תפלה סדורה בפיו און דער אייבערשטער טוט זיי העלפן זיי זאלן קענען דאווענען ווי עס דארף צו זיין, כדי שיהנה מתפלתו כדי ער זאל האבן א פארגעניגן פון זייערע תפלות, וזה און דאס איז מרמז אין די ווערטער פונעם פסוק **'כי נביא הוא'** כי נביא הוא, לשון ווייל 'נביא' איז א לשון פון דאווענען, א לשון פון נבי שפתיים רייד וואס קומען פון די ליפן, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות לד:): **אויפן פסוק (ישעיה נז, יט): 'בורא נבי שפתיים', דער אייבערשטער זאגט איך באשאף נייע רייד פאר די ליפן; און פון דעם האט רבי חנינא בן דוסא געוואוסט פאראויס צו זאגן - ווען מען האט אים געבעטן ער זאל מתפלל זיין פאר א חולה - אויב דער חולה וועט האבן א רפואה, ער האט געזאגט: 'אם שגורה תפלתו בפיו וכו' אויב מיינע תפלות זענען שגורה בפיו וועט דער**

בשלמות ווייל ביים צדיק איז דא שלימות
התפלה, שמעלה אותה ווייל ער טוט דאס
אויפהייבן מבחינת הר ושרה פון 'הר' און
שרה' לבחינת בית צו 'בית', כנ"ל אזוי ווי
אויבן אויסגעשמועסט
(אות ג).

אבל אלו הבעלי נאווה
אבער די בעלי
גאווה מעבדים תאותו
של השם יתברך
טוען צוריק האלטן
דעם אייבערשטנס
גלוסטעניש, ואינם
מבקשים מצדיקים
שיתפללו עליהם זיי
גייען נישט צו צדיקים
בעטן אז זיי זאלן
מתפלל זיין פאר זיי, כי
חושבים ווייל זיי
האלטן שחתענו
וויבאלד זיי האבן
געפאסט תעניתים,

וסנפו את עצמם און זיך געפייניגט, וכו' הם צדיקים מיט דעם זענען זיי צדיקים
[אין כתב יד שטייט נאך א ווארט:
'בעיניהם' זיי האלטן זיך אין זייערע
אויגן אז זיי זענען צדיקים], אבל האמת
אינו כן אבער דער אמת איז נישט אזוי, כי
כל התעניתים שחתענו ווייל אלע תעניתים
וואס זיי האבן געפאסט, אין זה אלא כמו
שק שיש בו חורים הרבה איז אזוי ווי א זאק
וואס איז אנגעפילט מיט שמוציגע זאכן
און אויך האט די זאק אסאך לעכער,
ובשמריקים את השק און ווען מען ליידגט
אויס די זאק פון די שמוץ, את על פי כן

השב ראשי-תבות: הר שרה,
בית; זה רמו שתפלת הצדיק
היא בשלמות, שמעלה אותה
מבחינת הר ושרה לבחינת
בית כנ"ל.

אבל אלו הבעלי נאווה
מעבדים תאותו של
השם יתברך ואינם מבקשים
מצדיקים שיתפללו עליהם, כי
חושבים שחתענו וסנפו את
עצמם, וכו' הם צדיקים; אבל
האמת אינו כן, כי כל
התעניתים שחתענו, אין זה
אלא כמו שק שיש בו חורים
הרבה, ובשמריקים את השק,

חולה האבן א רפואה, אזוי ווי דער פסוק
פירט אויס 'אמר ה' ורפאתיו', און איך
וועל אים היילן; און דאס איז פשט אין די
פסוק, דער אייבערשטער זאגט פאר
'אבימלך' - דער בעל
גאווה וואס זאגט מען
דארף נישט גיין צו
צדיקים, 'השב' געב
צוריק, די זאך פון
תפלה וואס ווערט
אנגערופן 'אשת
האיש', פאר אברהם
אבינו פארן צדיק 'כי
נביא הוא', ווייל ביי
אים איז שגורה תפלתו
בפיו.

וזה השב, און דאס
אלעס איז מרמוז
אין די ווארט 'השב',
די ווארט 'השב' איז די
ראשי תבות פון הר
שרה בית 'הר' 'שרה'
און 'בית', זה רמו דאס איז מרמוז וואס
דער אייבערשטער זאגט פאר 'אבימלך',
פארן בעל גאווה: 'השב אשת האיש',
קער צוריק די זאך פון תפלה צו אברהם
אבינו, צום צדיק אמת וואס ער ברענגט
אריין אין מענטשן נענטער די זאך פון
תפלה פון 'הר' און פון 'שרה' - צו 'בית',
'כי נביא הוא' און ער האט די זאך פון
'ניב שפתים', עס איז ביי אים 'שגורה
תפלתו בפיו', די מויל הערט נישט אויף
בעטן, זיינע ליפן שעפשען א גאנצע צייט
צום אייבערשטן, ויתפלל בעדך' און ער
וועט בעטן פאר דיר, שתפלת הצדיק היא

האט אים געלערנט ער זאל עסן צו דער זעט, אזוי וועט ער האבן כח צו לערנען; זעט מען דא אז דער קערפער ווערט אנגערופן א 'זאק', ואם התבוננו בעצמן

און אויב די בעלי גאון

וואס האלטן זיך פאר

צדיקים וואלטן

אריינגעטראכט, היו

רואים וואלטן זיי געזען

אחר כל התעניתים אז

אפילו נאכן פאסטן

ערין נשארו אצלם איז

נאכאלץ געבליבן ביי

זיי כל תאותם אלע

זייערע שלעכטע

גלוסטענישן, קשורים

בשקם פארבינדן אינעם

'זאק', הינו בגופם דאס

מיינט מען אין זייער

קערפער, ולא תאותם

בלבד נשאר קשור

בגופם און נישט נאר

זייערע אייגענע שלעכטע גלוסטענישן

איז געבליבן אין זיי, כי אם גם תאות

אביהם נאר אויף די שלעכטע גלוסטעניש

פון זייער טאטע, שיש אצלם משעת

ההולדה וואס איז דא אין זיי פונעם

געבוירן ווערן, מחמת שלא נתקדש אביו

בשעת זיווג פון דעם וואס דער טאטע האט

זיך נישט אזוי געהייליגט ביים

אראפברענגען זיין נשמה, גם זה קשור

בגופם ערין דאס איז נאך אויף געבליבן

אין זיי, ובדאי אלו היו רואים את כל זה

און עס איז זיכער אז ווען זיי וואלטן דאס

געזען און געשפירט - תרדה גדולה ה'יה

נשארו בו החורים בלייבט נאכאלץ איבער די לעכער; אזוי אויף די אלע וואס גייען נישט צום צדיק בלייבן נאר מיט די תעניתים און סיגופים וואס דאס איז

בכלל נישט דער עקר.

אזוי ווי חכמינו זכרונם

לברכה זאגן (תענית טז):

'אחינו לא שק ותענית

גורמין' נישט דאס

פאסטן און דאס אנטון

א זאק איז וואס נעמט

אנוועק די שלעכטע

גיירות, 'אלא תשובה

ומעשים טובים' נאר

אז מען טוט תשובה

און מען טוט גוטע

מעשים - דאס איז דער

עקר; און צו דעם קען

מען נאר זוכה זיין דורך

מקורב ווערן צום צדיק

אמת, וואס האט די כח

זיך אראפצולאזן אין

די נידריגסטע פלעצער און קען

אריינברענגען אין די מענטשן אז זיי זאלן

אויף שפירן דעם אייבערשטן, און אז

מען הייבט אן שפירן דעם אייבערשטן

הייבט מען אן דאווענען, עס עפנט זיך

אויף די מויל, מען הייבט אן בעטן יעדע

זאך פונעם אייבערשטן.

והגוף נקרא שק דער קערפער פונעם

מענטש ווערט אנגערופן מיטן

נאמען 'שק' זאק, במאמר התנא אזוי ווי

דער תנא זאגט פאר זיין תלמיד: 'שיננא'

מיינ קלוגער תלמיד, 'שרי שקד' (שבת קנד)

עפן אויף זיין זאק און הייב אן עסן, ער

נופל עליהם וואלט אויף זיי געפאלן א גרויסע ציטער, בי היו רואים ווייל זיי וואלטן געזען איך הם עומדים ווי זיי שטייען נאך, במדרגה פחותה ושפלה אין א נידריגע קליינע מדרגה.

יעצט גייט דער רבי דאס אלעס אריינטייטשן אין די פרשה פון מכירת יוסף. די שבטים האבן זיך נישט געוואלט מכניע זיין פאר יוסף וואס ער איז דער צדיק אמת. ווען ער האט זיי גע'מוסר'ט לשם שמים, זיי האבן געקריגט אויף אים און אים געזאגט (בראשית לז, ח): 'המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו' וואס עפעס זאלסטו זיין קעניג? מיר ווילן אליינס קעניגן און געוועלטיגן.

וזה פרוש אין דאס איז פֿשט וואס שטייט אין פסוק ווען די שבטים זענען אהיים געפארן פון מצרים קיין לאנד כנען, (בראשית מב, לה): 'ויהי הם מריקים שביהם' און עס איז געווען ווי נאר זיי האבן אויסגעליידיגט זייערע זעק, 'והנה' און אט, 'איש' ביי יעדן באזונדער האט מען געטראפן, אז 'צורר כספו בשקו' זיין בינטל געלט איז נאכאלץ אין זיין זאק; טייטשט דער רבי מער טיפער, אחר כל

חרדה גדולה היה נופל עליהם, בי היו רואים איך הם עומדים במדרגה פחותה ושפלה.

וזה פרוש (בראשית מב): ויהי הם מריקים שביהם והנה איש צורר כספו בשקו — אחר כל התעניתים, שהוא חרקת השק, בחינת הגוה, עדן — והנה איש צורר כספו — שקשור וצורר כספו ותאותו בשקו וגופו; ויראו את צרות כספיהם המה ואביהם — הינו, לא די צרות כספיהם, שהוא תאוות עצמן, כי אם גם המה ואביהם, הינו התאוות של אביהם, גם המה לא נפלו

התעניתים אז נאכן פאסטן אזויפיל תעניתים, שהוא חרקת השק וואס דאס איז אזוי ווי מען ליידיקט אויס דעם זאק, בחינת הגוה דאס מיינט מען דעם קערפער, עדן נאכאלץ — איש צורר כספו, דאס מיינט מען שקשור וצורר עס איז נאכאלץ געבליבן צוגעבינדן און צוגעקניפט, כספו ותאותו די שלעכטע גלוסטעניש, בשקו וגופו אין זיין זאק, דאס מיינט מען זיין קערפער, 'כסף' איז א לשון פון 'כסופים' גלוסטעניש, אויך איז 'כסף' מרמז אויף תאוות ווייל אין תאוות ממון ליגן אלע תאוות, און די שבטים האבן פארקויפט יוסף פאר צוואנציג שקלים], שטייט ווייטער 'ויראו את צרות כספיהם' און

זיי האבן געזען די בינטלעך פון זייער געלט, 'המה ואביהם' זיי און זייער פאטער, טייטשט דער רבי הינו דאס מיינט, לא די נישט נאר 'צרות כספיהם' עס איז פארקניפט אין זיי זייער גלוסטעניש, שהוא תאוות עצמן זייערע אייגענע שלעכטס, כי אם גם נאר אויך, 'המה ואביהם' זייער און זייער טאטע'ס, הינו דאס מיינט, התאוות של אביהם די שלעכטע גלוסטענישן פון זייערע

עֲלֻטְעָרָן, נָם הָמָּה לֹא נִפְלוּ מֵהֶם דָּאס איז נאָך אויף געבליבן ביי זיי. [לכאורה ווי איז שײַף צו זאָגן אויף יעקב אַבינו אַזאַ זאך? נאר קען זיין על פי וואס עס שטייט

אין זוהר הקדוש (רצא

קנה:): 'בְּרַחֵל הִרְהִיר וְאַתְדַּבֵּק רְעוּתָא, בְּרַחֵל אֶתְדַּבֵּק, וְכוּ', יַעֲקֹב הָאֵס גְּעִמְיִינֵט אַז עַר הָאֵס חֲתוּנָה גְּעֵהָאֵס מִיט רַחֵל; דָּאס איז בְּדֶרֶךְ אֶפְשָׁר. וְזֵהוּ אֵין דָּאס איז פֶּשֶׁט 'וַיִּרְאוּ' אֵין זיי הָאבן זיך געפֿאַרְכֵּט, בִּי חֲרָדָה נִפְלָה עֲלֵיהֶם ווייל עס איז געפֿאַלן אויף זיי א ציטער, וְאִזִּי לֹא הָיוּ רוֹצִים לְהִשְׁתַּדֵּר וּלְמַלְךְ הָאבן זיי שוין מֵעַר

נִישֵׁט געוואלט געוועלטיגן; ווייל אז נאָכן תְּשׁוּבָה טון און נאָכן פֿאַסֶטֶן און חֲרָטָה הָאבן פֿאַרן קריגן אויפֿן צדיק אַמֶּת, און אים פֿאַרקויפֿן פֿאַר אַ קנעכט - הָאבן זיי נאָכאַלץ געטראָפֿן אין זיך די מידות און תּאַוּת רְעוּת פֿון זיי און פֿון זייער טאטן, און בִּפְרֵט אַז זיי הָאבן געזען אַז יַעֲקֹב אַבִּינוּ וויל יא אַז יוסף זאל זיין קעניג און מֵעַן זאל זיך מִכְנִיעַ זיין אונטער אים, אַזוי ווי עס שטייט (בראשית לו, יא): 'וְאַבְיוּ שֹׁמֵר אֶת הַדְּבָר' דער טאטע יַעֲקֹב הָאט שטילערהייט געווארט 'ווען וועט מקוים ווערן די חלום אַז יוסף וועט קעניגן אויף די ברידער און די צדיקים וועלן זיך אונטערבייגן אונטער דעם

צדיק אַמֶּת', דערפֿאַר הָאבן זיי זיך פֿאַרשעמט.

וְזֵה פֶּרוּשׁ און דָּאס איז מְרוּמָז אין פֿסוק (שם, לו): 'וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַבְיָהֶם'

יעקב האט זיי געזאגט:

'אֲתִי שְׁבַלְתֶּם' מִיךְ הָאֵס עֵטֶץ פֿאַרְוֹאגֶלט, 'יוסף איננו' יוסף איז נישטא, וְכוּ' [נ'שמעון איננו' און שמעון איז נישטא, 'את בנימן תקחו' און בנימין ווילט עֵטֶץ נעמען, 'עלי היו כלנה' אויף מיר זענען געקומען די אלע צרות], טייטשט דער רבי מער טיפֿער, זֵה רָמֵז דא אין פֿסוק איז מְרוּמָז על תּוֹכַחַת הַשֶּׁכֶל די מוסר וואס די

שכל געבט; ווען א מענטש זינדיגט גייט אריין אין אים א רוח שטות (סוטה ג:), און אַז ער טוט תְּשׁוּבָה הייבט אָן ביי אים צו שיינען זיין שכל, די שכל מוסר'ט אים און ווייזט אים וואס איז די ריכטיגע וועג זיך צו פֿירן, בִּי הַשֶּׁכֶל מוֹכִיחַ אֶת הַבְּעָלִי גֵאָוֶה הַרוֹצִים לְהִתְנַדֵּל די שכל מוסר'ט די בעלי גֵאָוֶה וואס ווילן זיך גרויס האלטן, בִּי יַעֲקֹב ווייל יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת הַשֶּׁכֶל מיינט מען די שכל, כְּמוֹ שֶׁתְּרַגְּם אוֹנְקֵלוֹס אַזוי ווי דער תְּרַגּוֹם זאגט אויפֿן פֿסוק (בראשית כו, לו): 'וַיַּעֲקֹבֵנִי' ווען עשו האט געזאגט אַז יַעֲקֹב הָאט אים צוויי מאל אויסגעפֿאַפֿט, זאגט דער תְּרַגּוֹם 'וְחַכְמָנִי' און ער הָאט מִיךְ אַיִבֶּערגעקלוגט, זעט

מֵהֶם. וְזֵהוּ: 'וַיִּרְאוּ' — בִּי חֲרָדָה נִפְלָה עֲלֵיהֶם, וְאִזִּי לֹא הָיוּ רוֹצִים לְהִשְׁתַּדֵּר וּלְמַלְךְ:

וְזֵה פֶּרוּשׁ: 'וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַבְיָהֶם אֲתִי שְׁבַלְתֶּם, יוסף איננו וכו' — זֵה רָמֵז על תּוֹכַחַת הַשֶּׁכֶל, בִּי הַשֶּׁכֶל מוֹכִיחַ אֶת הַבְּעָלִי-גֵאָוֶה הַרוֹצִים לְהִתְנַדֵּל. בִּי יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת הַשֶּׁכֶל, כְּמוֹ שֶׁתְּרַגְּם אוֹנְקֵלוֹס (בראשית כו): "וַיַּעֲקֹבֵנִי" — 'וְחַכְמָנִי'. וְזֵה: אַבְיָהֶם, בִּי

מען אז די ווארט 'יעקב' איז טייטש 'קלוג', וזה און אויף די ווארט 'אביהם' מיינט חכמה און שכל, בי אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מגילה יג.) אויף די ווארט 'אבי' - אב בחכמה א טאטע אין חכמה, דאס מיינט מען זייער קלוג. וחינו און דאס איז פשוט אין פסוק 'ויאמר להם יעקב אביהם', שששכל מוכיחם ואומר להם זייער שכל זאגט זיי מוסר: 'אתי שכלתם' מיד האט עטץ פארלוירן, בי ווייל די הייליגע חכמים זאגן: 'כל המתנאח' יעדער וואס האלט זיך גרויס - 'חכמתו מסתלקת ממנו' פארלירט זיין שכל (פסחים טו.). און אז מען האט נישט קיין שכל, שטייט ווייטער - 'יוסף אינגו' יוסף איז נישטא מער, זה בחינת דאס מיינט מען תקון המעות זיך משפטין און שטענדיג תשובה טון, און פאררעכטן דאס שלעכטס, וואס דאס איז געווען די עבודה פון יוסף הצדיק, ער האט שטענדיג תשובה געטון, הינו דאס מיינט מען, עדין לא תקנתם המעות איר האט נאכנישט פארראכטן דאס שלעכטס, שהוא לחרפה ולקלון וואס דאס איז פאר ענק א שאנדע און א פארשעמונג, ויש לכם להתביש

אב בחכמה. וחינו שששכל מוכיחם ואומר להם: אתי שכלתם, בי 'כל המתנאח' - חכמתו מסתלקת ממנו' (פסחים טו.). יוסף אינגו - זה בחינת תקון המעות, הינו עדין לא תקנתם המעות שהוא לחרפה ולקלון, ויש לכם להתביש מחמתו, בי תקון המעות הוא בחינת יוסף, על שם (בראשית ל): "אסף אלקים את חרפתי".

ושמעון אינגו - הינו, על-ידי שאין לה בחינת יוסף, אין לה בחינות שמעון; ושמעון הוא בחינת (שם כ"ט): "בי שמע ה' בי שנואה אנכי",

מחמתו און ענק דארפן זיך זייער שעמען פון דעם; דער רבי ברענגט א רא' בי תקון המעות הוא בחינת יוסף אז 'יוסף' איז מרמז אויף 'תשובה', על שם אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, רחל האט א נאמען געגעבן פאר איר קינד יוסף, זאגנדיג (בראשית ל, כג): 'אסף אלקים את חרפתי' דער אייבערשטער האט פארדעקט מיין שאנד, און ווען מען טוט תשובה נעמט מען אוועק די שאנדע און פארשעמונג; אבער אז מען האלט זיך גרויס פארלירט מען די שכל, קען מען נישט זוכה זיין צו תשובה.

טיימ'שט דער רבי ווייטער:

'ושמעון אינגו' [און שמעון איז נישטא], הינו דאס איז מרמז, על ידי שאין לה

בחינת יוסף אז דו האסט נישט די זאך פון יוסף, פאררעכטן דאס שלעכטס - אין לה בחינת שמעון האסטו נישט די זאך פון שמעון, ושמעון הוא און שמעון איז מרמז בחינת אויף וואס שטייט אין פסוק, לאה האט א נאמען געגעבן שמעון פאר איר צווייטע קינד, זי האט געזאגט (שם כ"ט, לג): 'בי שמע ה' שנואה אנכי' אז איך בין א פארפיינטע; זאגט דער רבי, אז דו האסט

נישטא מער, זה בחינת דאס מיינט מען תקון המעות זיך משפטין און שטענדיג תשובה טון, און פאררעכטן דאס שלעכטס, וואס דאס איז געווען די עבודה פון יוסף הצדיק, ער האט שטענדיג תשובה געטון, הינו דאס מיינט מען, עדין לא תקנתם המעות איר האט נאכנישט פארראכטן דאס שלעכטס, שהוא לחרפה ולקלון וואס דאס איז פאר ענק א שאנדע און א פארשעמונג, ויש לכם להתביש

נִישֵׁט די זאך פון 'יוסף' פון פאררעכטן די נישט גוטע מעשים, האסטו נישט די זאך פון 'שמעון', בי אתה אינד שנוא ווייל דו ביסט נישט פארהאסט, בי מחמת שלא תקנת את עצמך ווייל וויבאלד דו האסט זיך נישט אליינס פארראכטן, בודאי אינד יכול להוכיח אחרים קענסטו זיכער נישט מוסר זאגן פאר א צווייטן, ווייל אז דו וועסט אנהייבן זאגן מוסר פאר אנדערע, בי יאמרו לך וועט מען דיר זאגן וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא מציעא קז:): 'קשט עצמך תחלה' פאררעכט זיך ערשט אליינס, וכו' איידער דו פאררעכסט א צווייטן, ועל בן און אז מען זאגט נישט קיין מוסר - אינד שנוא איז מען נישט פארפיינטעט, בי חמוכיח הוא שנוא ווייל דער וואס זאגט מוסר איז פארפיינטעט; קומט אויס אז דער בעל גאון וואס פארלירט זיין שכל, טוט נישט קיין תשובה, און אז מען טוט נישט קיין תשובה קען מען נישט יענעם פאררעכטן.

שמיים ווייטער אין פסוק: 'את בנימין תקחו' [און בנימין ווילט עטץ נעמען?], טייטשט דער רבי אזוי, זה מורה על גדלות בנימין ווייזט אויף גרויסקייט; בי פירש רש"י ווייל רש"י זאגט (בראשית לה, יח), 'בנימין' פארנוואס האט יעקב א נאמען געגעבן 'בנימין'? 'על שם ארץ ישראל' ווייל בנימין איז מרמז אויף ארץ ישראל, 'בן ימין' בנימין איז די אותיות 'בן ימין', און ארץ ישראל איז אויף די רעכטע זייט [ימין]; [ווען א מענטש קומט פון ארם נהרים, איז ארץ ישראל אויף דרום זייט, אויף די רעכטע זייט]. 'ארץ ישראל' הוא גבוה מכל הארצות' און חכמינו זכרונם לברכה זאגן

בי אתה אינד שנוא, בי מחמת שלא תקנת את עצמך, בודאי אינד יכול להוכיח אחרים, בי יאמרו לך קשט עצמך תחלה וכו'; ועל בן אינד שנוא, בי חמוכיח הוא שנוא, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (כתבות קה): 'האי צורכא מרבנן דמרחמי לה בני מתא, לאו משום דמעלי טפי, אלא משום דלא מוכח להו במלי דשמיא'; נמצא שהמוכיח הוא שנוא.

ואת בנימין תקחו — זה מורה על גדלות, בי פירש רש"י: בנימין, על שם ארץ-ישראל, בן ימין, וארץ-ישראל הוא גבוה מכל הארצות (ובחים נד:).

נישט די זאך פון 'יוסף' פון פאררעכטן די נישט גוטע מעשים, האסטו נישט די זאך פון 'שמעון', בי אתה אינד שנוא ווייל דו ביסט נישט פארהאסט, בי מחמת שלא תקנת את עצמך ווייל וויבאלד דו האסט זיך נישט אליינס פארראכטן, בודאי אינד יכול להוכיח אחרים קענסטו זיכער נישט מוסר זאגן פאר א צווייטן, ווייל אז דו וועסט אנהייבן זאגן מוסר פאר אנדערע, בי יאמרו לך וועט מען דיר זאגן וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא מציעא קז:): 'קשט עצמך תחלה' פאררעכט זיך ערשט אליינס, וכו' איידער דו פאררעכסט א צווייטן, ועל בן און אז מען זאגט נישט קיין מוסר - אינד שנוא איז מען נישט פארפיינטעט, בי חמוכיח הוא שנוא ווייל דער וואס זאגט מוסר איז פארפיינטעט, כמו זכרונם לברכה אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (כתבות קה): 'האי צורכא מרבנן' דער יונגער תלמיד חכם, דמרחמי לה בני מתא וואס די שטאט לייט האבן אים ליב, 'לאו משום דמעלי טפי' איז דאס נישט צוליב וואס ער איז מער ווי אנדערע,

איז פארפיינטעט, כמו זכרונם לברכה אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (כתבות קה): 'האי צורכא מרבנן' דער יונגער תלמיד חכם, דמרחמי לה בני מתא וואס די שטאט לייט האבן אים ליב, 'לאו משום דמעלי טפי' איז דאס נישט צוליב וואס ער איז מער ווי אנדערע,

דאך אז ארץ ישראל איז העכער פון אלע לענדער (נבחים נד). זעט מען אז בנימין ווייזט אויף גרויס און הויף, וחינו טייטשט דער רבי, לא די שאין לכם כל הבחינות הללו נישט נאר דו האסט נישט די אלע הייליגע זאכן; נישט די זאך פון יוסף, און נישט די זאך פון שמעון, עם כל זה מיט דעם אלעם - 'ואת בנימין תקחו' ווילן ענק נעמען בנימין? דאס מיינט מען שאתם לוקחים לעצמכם גדלות ענק ווילן זיך נעמען גדלות? וחינו טייטשט דער רבי ווייטער, דסים השכל המוכיח אותם די שכל וואס מוסרט זיי, ענדיגט צו און באקלאגט זיך: 'עלי היו בלנה' [אויף מיר פאלט ארויף אלע צרות, און

א גירסא והעצה היעוצה 'לבעל הגאונה'] שהיא העבודה זרה וואס איז ממש אזוי ווי עבודה זרה; וואו זעען מיר אז גאונה איז אזוי געפערליך ווי עבודה זרה? כמו שכתוב וייל עם שטייט אין פסוק (משלי ט"ז, ה):

'תועבת ה' אייבערשטן איז פארמיאוסט, כל גבה לב' יעדער וואס גרויסט זיך אין הארץ; זעען מיר אז א בעל גאונה ווערט אנגערופן תועבה, (כמו שדרשו רבותינו וזרונם לברכה און די הייליגע חכמים דרש'ען אויף דעם פסוק, מוטה ד: 'כל אדם שיש בו גסות הרוח', יעדער וואס האלט זיך גרויס, כאילו עובד עבודה זרה, איז דאס אזוי ווי ער דינט עבודה זרה, וואס ביי עבודה זרה שטייט (דברים ז, כו): 'ולא תביא תועבה וגו'', עיין שם) העקר הוא די איינציגסטע וועג דאס אויסצורייסן פון זיך - איז על ידי התקרבות לצדיקים דורך קומען צום צדיק; ווען דער מענטש קומט צום צדיק הייבט ער אן צו שפירן דעם אייבערשטן, דער צדיק ברענגט אריין אין אים די באגריף פון תפלה - בבחינת 'בית', ער לערנט אים אויס ער זאל מאכן פון זיין שטוב - תפלה, יעדע זאך וואס ער דארף און יעדע זאך

וחינו, לא די שאין לכם כל הבחינות הללו, עם כל זה - ואת בנימין תקחו, שאתם לוקחים לעצמכם גדלות. וחינו דסים השכל המוכיח אותם: עלי היו בלנה - כי הכל נופל עלי, כי כל המתנאה - חכמתו מסתלקת ממנו:

ה והעצה היעוצה לבטל (ה) הגאונה, שהיא העבודה זרה, כמו שכתוב (משלי ט"ז): "תועבת ה' כל גבה לב" (כמו שדרשו רבותינו וזרונם לברכה מוטה ד:), העקר הוא על-ידי התקרבות לצדיקים, במובא

איך לייד דערפון], כי הכל נופל עלי אלעס פאלט אויף מיר, איך לייד דאס מערסטע, ווייל חכמינו וזרונם לברכה זאגן, כי כל המתנאה' אז דער וואס גרויסט זיך - 'חכמתו מסתלקת ממנו' ווערט פון אים אנוועק גענומען זיין חכמה; קומט אויס אז די שכל און חכמה איז דאס וואס האט שאדן דערפון.

ה והעצה היעוצה לבטל הגאונה די איינציגסטע אויסצורייסן פון זיך די גאונה, [עס איז דא

גייסט, ועל ידו און דורך אים נכנע רוח גבוה גייט אנוועק די גאון, וואס ער בלאזט אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין ספר תקוני זוהר (תקון כא דף מט): 'בתרועה' דורך

די קול פון תרועה 'דאיהו רוחא' וואס דאס איז לופט 'אתעביר' ווערט אוועקגענומען פונעם מענטש - 'אל' אחר' די עבירה פון עבודה זרה, ווייל דער זוהר זאגט (שס), אז תקיעה - איז צו מתקן זיין די מח, שברים - איז צו מתקן זיין די הארץ, און תרועה - איז צו מתקן די לונגען, וואס בלאזט און קילט אפ די פייער וואס ברענט אין הארץ, וואס פון דעם פייער קומט די פייער פון כעס, און די פייער פון גאון, כעס און גאון - איז איינס, ווייל דער וואס איז אנגעפילט מיט ישות און גאון - דער איז א כעסן, וצדיק הוא בחינת רוחא און דער צדיק ווערט אנגערופן 'רוח', כמו שכתוב (במדבר כ"יח):

ביתקונים (תקון כא מ"ח): 'בתרועה דאיהו רוחא, אתעביר אל אחר'; וצדיק הוא בחינת רוחא, כמו שכתוב (במדבר כ"ז): "איש אשר רוח בו", ועל-ידו נכנע רוח גבוה, אל אחר, ונעשה מאחר, אחד, כי הוא קוצא דאות ד' (תקון כא נ"ה), שממנו ארבע רוחות, כמו שכתוב (יחזקאל ל"ז): "בה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח".

אות ר' דעם אות ד', אזוי ווי עס שטייט אין זוהר (תקון כא דף נ"ה): 'כי הוא קוצא דאות ד' דער צדיק איז דער עק פונעם אות ד', שממנו וואס פון אים - פונעם צדיק - ווערט אנטפלעקט אז דער אייבערשטער געפינט זיך ארבע רוחות אין אלע פיר זייטן פון די וועלט, (און דאס שטייט אין שלחן ערוך הלכות קריאת שמע [אורח חיים, סימן סא, סעיף ו], מען זאל אינזין האבן ביים זאגן 'אחד' אז דער אייבערשטער איז איינציג אין אלע פיר זייטן וועלט), דאס אלעס באקומט מען דורכן צדיק, ער איז מגלה אז דער אייבערשטער איז איבעראל; כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (יחזקאל ל"ז, ט): 'בה אמר ה' אזוי זאגט דער

וואס עס גייט אריבער אויף אים - זאל ער בעטן דעם אייבערשטן. במוכא בתקונים אזוי ווי עס ווערט געברענגט אין ספר תקוני זוהר (תקון כא דף מט): 'בתרועה' דורך

די קול פון תרועה 'דאיהו רוחא' וואס דאס איז לופט 'אתעביר' ווערט אוועקגענומען פונעם מענטש - 'אל' אחר' די עבירה פון עבודה זרה, ווייל דער זוהר זאגט (שס), אז תקיעה - איז צו מתקן זיין די מח, שברים - איז צו מתקן זיין די הארץ, און תרועה - איז צו מתקן די לונגען, וואס בלאזט און קילט אפ די פייער וואס ברענט אין הארץ, וואס פון דעם פייער קומט די פייער פון כעס, און די פייער פון גאון, כעס און גאון - איז איינס, ווייל דער וואס איז אנגעפילט מיט ישות און גאון - דער איז א כעסן, וצדיק הוא בחינת רוחא און דער צדיק ווערט אנגערופן 'רוח', כמו שכתוב (במדבר כ"יח):

ביתקונים (תקון כא מ"ח): 'בתרועה דאיהו רוחא, אתעביר אל אחר'; וצדיק הוא בחינת רוחא, כמו שכתוב (במדבר כ"ז): "איש אשר רוח בו", ועל-ידו נכנע רוח גבוה, אל אחר, ונעשה מאחר, אחד, כי הוא קוצא דאות ד' (תקון כא נ"ה), שממנו ארבע רוחות, כמו שכתוב (יחזקאל ל"ז): "בה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח".

אייבערשטער, 'מארבע רוחות' פון די פיר זייטן פון די וועלט, 'באי הרוח' וועט קומען דער לעבעדיגער גייסט, און די טויטע וועלן זיך אויפֿוועקן; טייטשט דער רבי מער טיפֿער, 'מארבע רוחות' פון דעם צדיק וואס ער שיינט אריין אינעם מענטש די עק פונעם ד' און עס ווערט 'אחד' - פון אים קומט דער לעבעדיגער גייסט, און די גאולה גייט אוועק, מען ווערט לעבעדיג, וזה לשון תרועה און דאס איז די לשון פון די ווארט 'תרועה', לשון א לשון פון 'שכירה' צעברעכן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים ב, ט): 'תרעם בשבט ברזל' [נדו וועסט צעברעכן די פעלקער מיט אן אייזערנעם רוט]; (תקון יח דף לו; וחקון כא דף מט.) דער פסוק איז געזאגט געווארן אויף משיח צדקינו וואס וועט צעברעכן די גלות, דאס איז די גאולה וואס מאכט פארגעסן פונעם אייבערשטן וואס דאס איז דער גלות; ער וועט אריינברענגען אזא אמונה אין די וועלט אז אלע וועלן שפירן דעם אייבערשטן, ביז די גלות און די גאולה וועלן צעבראכן ווערן און ווערן אויס, ביז הוא ווייל דער צדיק משבר טוט צעברעכן רוח גבוה די גאולה, אל אחר וואס איז אזוי געפערליך ווי עבודה זרה, בפירות דער בעל גאולה פארגעסט פונעם אייבערשטן.

ויעצט גייט דער רבי געבן צו פארשטיין דאס וואס ער האט אנגעהויבן אין די תורה (אות א), אז ווען עס איז דא דינים אויף אידן חס ושלום, איז די עצה צו טאנצן און פאטשן. וזה לשון תרועה, לשון (תהלים ב) "תרעם בשבט ברזל" (תקון י"ח וחקון כ"א), ביז הוא משבר רוח גבוה, אל אחר, בפירות: ו וזה בחינת רקודין והמחאת כף. בי רקודין והמחאת כף נמשכין מבחינת הרוח שפלב, בנראה בחוש, בי על-ידי שמחת הלב הוא מרקד ומכה כף אל כף; וכמוכא בתקונים (תקון כא נ"א): 'והאי רוחא נשב קלאר, בי על ידי שמחת הלב ווייל דורך א פרייליכע הארץ - הוא מרקד הייבט דער מענטש אן צו טאנצן, ומכה כף אל כף און הייבט אן פאטשן, און אזוי אויף פארקערט, אויב די הארץ איז פול מיט גאולה און ישות, מען גרויסט זיך, מען פארגעסט פונעם אייבערשטן - ווערט מען דערבייטערט און דעפֿרעסט, מען קען נישט טאנצן און פאטשן, מען איז ברוגז וכו', דאס איז דינים, ווייל טאנצן און פאטשן קען נאר דער וואס זיין הארץ איז אים ריין און ער שפירט דעם אייבערשטן, וכמוכא בתקונים (תקון כא דף נ"ג.) אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש: 'והאי רוחא' און די גייסט, 'נשיב בשית פרקין ודרועא' בלאזט אין די זעקס חלקים

וזה בחינת רקודין והמחאת כף און דאס איז די גרויסקייט פון טאנצן און פאטשן, אז דורךדעם ווערט המתקת הדינים. בי רקודין והמחאת כף ווייל טאנצן און פאטשן נמשכין מבחינת הרוח שפלב קומט פון די לעבעדיגע גייסט פון די הארץ, בנראה בחוש אזוי ווי מען זעט קלאר, בי על ידי שמחת הלב ווייל דורך א פרייליכע הארץ - הוא מרקד הייבט דער מענטש אן צו טאנצן, ומכה כף אל כף און הייבט אן פאטשן, און אזוי אויף פארקערט, אויב די הארץ איז פול מיט גאולה און ישות, מען גרויסט זיך, מען פארגעסט פונעם אייבערשטן - ווערט מען דערבייטערט און דעפֿרעסט, מען קען נישט טאנצן און פאטשן, מען איז ברוגז וכו', דאס איז דינים, ווייל טאנצן און פאטשן קען נאר דער וואס זיין הארץ איז אים ריין און ער שפירט דעם אייבערשטן, וכמוכא בתקונים (תקון כא דף נ"ג.) אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש: 'והאי רוחא' און די גייסט, 'נשיב בשית פרקין ודרועא' בלאזט אין די זעקס חלקים

זוכה געווען אריינצוברענגען אז תפלה איז נישט נאר ביי 'הר' און 'שדה', ער האט אריינגעברענגט תפלה צו 'בית', און ווען דער אייבערשטער האט אים געזאגט די גוטע בשורה אז ער וועט אים היטן, שטייט אין פסוק (בראשית כט, א): 'וישא יעקב רגליו' און יעקב האט אויפגעהויבן זיינע פיס, זאגן די הייליגע חכמים זכרונם לברכה: 'לבו נשא את רגליו' זיין הארץ האט אויפגעהויבן זיינע פיס, עס איז אים געווארן גרינג צו גיין,

(בראשית-רבה, ויצא, פרשה ע, ח), הינו זעט מען פון דא, על ידי הרוח שבלב אז אויב עס איז דא א לעבעדיגע גייסט אין הארץ, מען האט א שטארקע אמונה - באים הרקודיו קען מען גרינג טאנצן, הינו און דאס פאסירט ביי יעדן איינעם, על ידי הצדיק דורכדעם וואס מען קומט צום צדיק, מען הייבט אן שפירן א לעבעדיגע גייסט אין הארץ ביז מען הייבט אן פאטשן און טאנצן, שהוא וויל דער צדיק בחינת רוח איז דער 'רוח חיים', ער בלאזט אריין א לעבעדיגע גייסט, אמונה און שמחה אין זיינע מקורבים, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), נתבטל הנאווה ביז עס ווערט בטל די גאווה, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), און אז מען קומט נישט צום צדיק, קען מען נישט טאנצן, וויל די גאווה גייט

פון די הענט, 'ובשית פרקין דשוקין' און אין די זעקס חלקים פון די פיס; אין די הענט איז דא - פון די אקסל ביז די שפיץ פינגער - זעקס חלקים, און אויף אין די פיס, און די גאנצע כח פון זיך קענען באוועגן - קומט פון די הארץ; די לעבעדיגע גייסט פון די הארץ טוט באוועגן דעם גאנצן קערפער, און אז עפעס שלעכט איז אין הארץ - ווערט שווער פארן מענטש דאס באוועגונג, און ווי נאר דער מענטש איז זוכה צו קומען צום צדיק,

און דער צדיק מיט זיין ריינע הארץ בלאזט אריין אין אים א לעבעדיגע גייסט - פאלט אוועק זיין גאווה, ווערט אים זיין הארץ ריין, והוא בחינת המחאת כח ובחינת רקודיו דורכדעם ווערט אים גרינג צו טאנצן און פאטשן און אלע דינים ווערן בטל; אבער אז דער מענטש איז א בעל גאווה, און זאגט 'איך דארף נישט גיין צום צדיק, איך קען אליין מתפלל זיין' - איז אים זיין הארץ פארשמירט מיט קשיות אויפן אייבערשטן, ער איז נעבעך פול מיט ישות און גאווה, ווערט אים שווער זיך צו באוועגן, קען ער נישט טאנצן און פאטשן.

דער רבי ברענגט א רא'י אז די פיס זענען צוגעבינדן און אנגעהאנגען אין די הארץ. והוא בחינת און דאס איז וואס שטייט ביי יעקב אבינו, וואס ער האט

אֶלְלִים' זַעַט מַעַן אַז די פֿגם פֿון עֲבֹדָה זָרָה גִיט צו די פֿיס; וּבְשִׁנְתַּעֲלָה תְּרַגְלִין און ווען מַעַן הֵיבֵט אויף די פֿיס, עַל יְדֵי הַקּוּדִין דורך טאַנצן, דורךדעם וואס

מַעַן נַעֲמֵט אַרְיִין אִין הָאָרֶץ דַּעַם אֵיבְעֶרֶשְׁטֹן, בְּחִינַת אַזוי ווי עַס שְׁטִיט 'נֶשָּׂא לְבֹאֵת רַגְלָיו' זיין הָאָרֶץ אויפֿגעהויבן זיינע פֿיס, עַס איז אים געווארן גרינג צו גיין וּנְתַבְמַל הַגָּאוֹה און עַס ווערט בַּטֵּל די גָּאוֹה הֵינוּ הָעֲבֹדָה זָרָה די עֲבֹדָה זָרָה - עַל יְדֵי זֶה נִמְתָּקִין חֲדָיִים דורךדעם ווערן בַּטֵּל אַלע דִּינִים, אַזוי ווי חֲכָמֵינוּ זָכְרֹנָם לְבָרָכָה זָאגן בִּי 'כָּל זְמַן שֵׁשׁ

עֲבֹדָה זָרָה בְּעוֹלָם' אַז די גאַנצע צייט וואס עַס איז דא אִין די וועלט די עֲבִירָה פֿון עֲבֹדָה זָרָה - 'חֲרוֹן אַף בְּעוֹלָם' איז דא דִּינִים אויף די וועלט (ספֿרי ראָה, צו), וּבְשִׁנְתַּעֲבֹר הָעֲבֹדָה זָרָה און ווען מַעַן נַעֲמֵט אַוועק די עֲבֹדָה זָרָה פֿון די וועלט - נִתְעַבֵּר הַחֲרוֹן אַף ווערן אַוועק גענומען די דִּינִים, וּנִמְשָׁכִין חֲסָדִים און עַס ווערט חֲסָדִים אויף די וועלט, וְאַז תְּרַגְלִין הֵם בְּבִחִינַת און דעמאלט ווערן די פֿיס - אַזוי ווי עַס שְׁטִיט - 'רַגְלֵי חֲסִידָיו' (שמואל א ב, ט) [די פֿיס פֿון זיינע ערליכע, 'ישמר' - טוט ער אָפֿהיטן], און די ווארט 'חֲסִידָיו' הֵינוּ

אַרְאֵפּ בִּיז די פֿיס, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב אַזוי ווי עַס שְׁטִיט אִין פֿסוק (תהלים ל"ו, יב): 'אַל תְּבֹאֲנִי רַגְלִי גָּאוֹה' עַס זאל נישט קומען צו מיר די פֿיס פֿון די בעלי גָּאוֹה, דער רַבִּי טִיטֶשְׁט

נאך טיפער, עַס זאל נישט קומען צו מיר גָּאוֹה אִין די פֿיס, דורך הַמֶּלֶךְ בעט: 'רבונו של עולם אִיך וויל דִּיך שְׁפִירן, אַזוי וועל אִיך נישט האָבן גָּאוֹה אִין די פֿיס, אִיך וועל קענען טאַנצן פֿון גרויס שמחה אז אִיך האב דעם אֵיבְעֶרֶשְׁטֹן, וּנְתַבְמַל הָעֲבֹדָה אֶלְלִים און עַס ווערט בַּטֵּל די עֲבֹדָה זָרָה, וואס דאס איז די גָּאוֹה. דער רַבִּי ברענגט נאך אַ רֵאָא' אַז די פֿגם פֿון עֲבֹדָה זָרָה גִיט

בִּיז די פֿיס; פֿריער האט דער רַבִּי געברענגט אַ רֵאָא' אז גָּאוֹה וואס איז אַזוי ווי עֲבֹדָה זָרָה גִיט בִּיז די פֿיס, יַעֲצֵט זאגט דער רַבִּי אַז די פֿגם פֿון עֲבֹדָה זָרָה אַלֵינִס - גִיט בִּיז די פֿיס, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב אַזוי ווי עַס שְׁטִיט אִין פֿסוק, אַבְרָהָם אָבִינוּ האט געזאגט פאר די געסט: 'וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם' און וואשט אֵיך אָפֿ אייער פֿיס (בראשית י"ח, ד) זאגן אויף דעם די הייליגע חֲכָמִים, אַבְרָהָם אָבִינוּ האט געמיינט אז זיי זענען אַראבער און זיי בוקן זיך צו די שטויב פֿון זייער פֿיס, האט ער זיי געזאגט וואשט אָפֿ אייערע פֿיס, 'זֶה עֲבֹדָה

בְּחִינַת חֲסִידִים אִיזו אויף א לשון פון
'חֲסִידִים'; זַעַט מַעַן דַּעַם לְשׁוֹן פון
'חֲסִידִים' בִּי דִי פִיס, דִּי 'חֲסִיד' גִּיט אַראַפ
בִּיז צו דִי פִיס, און 'חֲסִיד' אִיז 'אַמוּנָה',
הִינּוּ בְּחִינַת אַזוֹי ווי עַס

שְׂטִיט אין פֶּסוּק:
'חֲסִידִי דוֹר הַנֶּאֱמָנִים'
(שְׁעִיָּהוּ נ"ה, ג) [אִיךְ וועל
באַצאַלן פאר די
באַגלייבטע גענאדע
פון דוֹר הַמָּלָךְ].
'הַנֶּאֱמָנִים' דִּיקָא ער
כאַפט אָן דַּעַם לְשׁוֹן
פון 'אַמוּנָה', בִּי ווייל
דורךדעם וואס מען
איז מְבִטֵּל דִי עֲבוּדָה
זֶרָה, דִּי גָאָוָה, און עַס
ווערט פאַרמערט די
אַמוּנָה - נַתְּבַטְלוּ
הַמִּינוֹת וְהַבְּפִירוֹת ווערן
בְּטֵל דִי מִינוֹת און
כְּפִירָה, און עַס ווערט
חֲסִידִים און עַס ווערט
הַמִּתְקַת הַדִּינִים.

יַעֲצֵט זאַגט דער רַבִּי
וואו עַס איז
מְרוּמָז אז דורך פאַטשן
מיט די הענט ווערט הַמִּתְקַת הַדִּינִים, וְגַם
און אויף דאס אַלעס וואס מיר האבן
פֿריער גערעדט - זֶה בְּחִינַת הַמַּחְמָה כִּף אִיז
מַעַן זוכה דורך פאַטשן און קלאַטשן, בִּי
עַל יְדֵי הָרוּחַ ווייל דורך דִי הִייליגע
לעבעדיגע גִיט, וואס מען איז מְקַבֵּל
פון צִדִּיק, נַתְּנָה הָאֵרֶת הַיָּדִים ווערן די
הַעֲבֹדָה און גִּרְיָנָה, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב

אזוֹי ווי עַס שְׂטִיט אין פֶּסוּק (שִׁיר הַשִּׁירִים ה,
ב): 'קוֹל דּוֹדִי' דִּי קוֹל פּוֹנֵעַם אַיבֶּעֶרשְׁטן
וואס איז מִיין פֿרִיַיַנד, 'דּוֹפֵק' קלאַפט און
וועקט מִיך אויף אִיך זאַל תְּשׁוּבָה טון,
שְׂטִיטשט דער רַבִּי
'דּוֹפֵק' דִּי וואָרט 'דּוֹפֵק'
- זֶה בְּחִינַת רוּחַ דָּאס
מִיַּנְט מַעַן דִי גִיט
וואס געפֿינט זיך אין
האַרץ, וואס פון די
האַרץ קלאַפט אַרויס
דִי פּוֹלֵס, כְּמוֹכָא
בְּתַקוּנִים אַזוֹי ווי עַס
שְׂטִיט אין תִּקּוּנֵי זוֹהַר
(תִּקּוּן כה ע): 'קוֹל דּוֹדִי
דּוֹפֵק, דִּפִּיק לְתַרְעָא
דְּלִבָּא', עַס קלאַפט
פֿיַים עֶפְעֶנוּג פּוֹנֵעַם
האַרץ, וְסִמֵּךְ לָהּ און
נעבן דִי פֶּסוּק שְׂטִיט:
'דּוֹדִי שְׁלַח יָדוֹ מִן הַחוּר'
דער אַיבֶּעֶרשְׁטער
וואס איז מִיין פֿרִיַיַנד,
האַט אַרויסגעשטעקט
זײַן האַנט פּוֹנֵעַם לָאך;
זַעַט מַעַן אז דִי האַרץ
וואס דאַרט קלאַפט די
קוֹל האַט א שִׁיכוֹת מִיט דִי הענט, זֶה
בְּחִינַת הַתְּגָלוֹת הָאֵרֶת הַיָּדִים אַז עַס ווערט
אַנטפֿלעקט אין דִי הענט א שְׁמָחָה, הִינּוּ
בְּחִינַת הַמַּחְמָה כִּף דאן הִיבֵט מַעַן אָן
פאַטשן, וְאִיז נַתְּבַטְלוּ הָעֲבוּדָה זֶרָה און עַס
ווערט בְּטֵל דִי עֲבוּדָה זֶרָה, הִינּוּ הַבְּפִירוֹת
דִי קִשְׁיוֹת אויפֿן אַיבֶּעֶרשְׁטן; קוּמְט אויס
אז פאַטשן איז א סִמָּן אז דִי האַרץ איז

חֲסִידִים, וְאִיז הַרְגֵּלִין הֵם בְּחִינַת
רַגְלֵי חֲסִידָיו (שְׁמוּאֵל א ב), הִינּוּ
בְּחִינַת חֲסִידִים, הִינּוּ בְּחִינַת
'חֲסִידִי דוֹר הַנֶּאֱמָנִים' (שְׁעִיָּהוּ
נ"ה) — 'הַנֶּאֱמָנִים' דִּיקָא, בִּי
נַתְּבַטְלוּ הַמִּינוֹת וְהַבְּפִירוֹת.

וְגַם זֶה בְּחִינַת הַמַּחְמָה כִּף, בִּי
עַל-יְדֵי הָרוּחַ נַתְּנָה
הָאֵרֶת הַיָּדִים, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב
(שִׁיר הַשִּׁירִים ה): "קוֹל דּוֹדִי
דּוֹפֵק"; 'דּוֹפֵק' — זֶה בְּחִינַת
רוּחַ, כְּמוֹכָא בְּתַקוּנִים (תִּקּוּן כה
ס"ח), וְסִמֵּךְ לָהּ: "דּוֹדִי שְׁלַח
יָדוֹ מִן הַחוּר" — זֶה בְּחִינַת
הַתְּגָלוֹת הָאֵרֶת הַיָּדִים, הִינּוּ
בְּחִינַת הַמַּחְמָה כִּף, וְאִיז
נַתְּבַטְלוּ הָעֲבוּדָה זֶרָה, הִינּוּ

ריין, מען איז פרייליך, און עס גייען
אנוועק אלע דינים. וזה בחינת און דאס איז
פשוט אין פסוק (שמות י"ז, יב): 'וַיְהִי יָדִיו
אֱמוּנָה' משה רבינו'ס הענט זענען געווען
אויסגעשפרייט מיט

אמונה; זעט מען פון
דא אז דורך די
לעבעדיגע און גרינגע
הענט ווערט בטל די
גאון און עבודה זרה
און עס ווערט
אנטפלעקט אז מען
האט אמונה.

יעצט גייט דער רבי
צאמנעמען
דאס קומען צום צדיק
מיט דאס טאנצן און
פאטשן.

נמצא זעען מיר שעל
ידי הצדיק אז
דורךדעם וואס מען
קומט צום צדיק וואס
ער איז אינגאנצן
אויסגעלייטערט, הינו

בחינת רוח שכלב ער איז א 'בר לבב', ער
האט א ריינע הארץ צום אייבערשטן -
ווערט אויסגערייניגט דאס הארץ פון
אלע זיינע מקורבים, נתגלה הארת ה'דים
והרגלים און עס ווערט אנטפלעקט די
שמחה אין די הענט און אין די פיס, הינו
בחינת רקודין והמחאה בה און מען קען
שוין טאנצן און פאטשן, ונתבטל הנאווה
און עס ווערט בטל די גאון והכפירות און
אלע קשיות אויפן אייבערשטן, ונתרבה
האמונה און מען איז זוכה צו באקומען א

הכפירות, וזה בחינת (שמות י"ז):
"וַיְהִי יָדִיו אֱמוּנָה".

נמצא, שעל ידי הצדיק, הינו
בחינת רוח שכלב, נתגלה
הארת ה'דים והרגלים, הינו
בחינת רקודין והמחאה בה,
ונתבטל הנאווה והכפירות,
ונתרבה האמונה, ואז נתקנים
(תהלים כ"ו): "רגלי עמדה
במישור", שהוא בחינת
אמונה. בי המינות היא בחינת
נטייו רגלי, במאמר אסף
(שם ע"ג): "במעט נטייו רגלי",
שנאמר שם על שהשיאו לבו
למינות, במבאר שם; "ורגלי
עמדה במישור" מורה על

שטארקע אמונה, ואז נתקנים און עס
ווערט מקוים דאס וואס שטייט אין פסוק
(תהלים כ"ו, יב): 'רגלי עמדה במישור' [מיין
פוס איז געשטאנען אין גלייכן וועג],

שהוא וואס דאס מיינט
בחינת אמונה אז מען
האט א שטארקע
אמונה. דער רבי
ברענגט א רא' אז
שטיין גלייך איז מרמז
אויף אמונה, בי המינות
ווייל חס וחלילה אויב
מען האט קשיות אויפן
אייבערשטן - היא
בחינת דאס ווערט
אנגערופן נטייו רגלי זיך
אויסגעגליטשט,
במאמר אסף אזוי ווי
אסף זאגט (שם ע"ג, ב):
'במעט נטייו רגלי' [איך
האב זיך כמעט
אויסגעגליטשט],
שנאמר שם וואס דארט
אינעם קאפיטל רעדט

ער על שהשיאו לבו למינות אויף די קשיות
וואס מענטשן האבן אויף די אמונה,
במבאר שם אזוי ווי עס ווערט דארט
אויסגעשמועסט אינעם קאפיטל, ווי
מענטשן פרעגן (שם, ג): 'שלוש רשעים
אראה' מען זעט ווי פאר רשעים גייט גוט
און ווי צדיקים מוטשען זיך; זעט מען אז
זיך אויסגליטשן מיינט מינות, און
פארקערט, שטיין גראד - מיינט א
שטארקע אמונה; זעט מען דא אז די
פסוק 'רגלי עמדה במישור' [מיין פוס איז

געשטאנען אין גלייכן וועג] - מורה על
אמונה איז מרמז אויף א שטארקע אמונה,
וואס קומט אן סיי צו די פיס און סיי צו די
הענט, ואז נתקנים און עס ווערט מקוים
וואס שטייט אין פסוק:

וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה [משה
רבינו'ס הענט זענען
געווען אויסגעשפרייט
מיט אמונה], אז מיט א
שטארקע אמונה גייט
די אמונה ביז די הענט.
ז ביז אהער האט דער
רבי גערעדט אז
מען דארף קומען צום
צדיק, ווייל נאר דורך
התקרבות צום צדיק
פאלט אוועק די גאולה;
ביז די הארץ ווערט
אזוי רייז, אז עס הייבט
אן בלאזן א רוח חיים,
עס הייבט אן לייכטן
ביז די הענט און די

פיס, מען הייבט אן פאטשן און טאנצן,
און אזוי ווערן בטל אלע דינים.

יעצט גייט דער רבי גיין נאך א טריט
ווייטער, וחתורה היא גם בן בחינת
ידן ורגליו אז די הייליגע תורה האט אויך
אין זיך א חלק וואס זעט אויס ווי 'הענט'
און א חלק וואס זעט אויס ווי 'פיס', בי'יש
בתורה ווייל די תורה האט צוויי חלקים
נגלה ונסתר 'נגלה' און 'נסתר', נגלה הוא
בחינת ידים 'נגלה' ווערט אנגעווען הענט
פון די תורה, ווייל הענט איז אן אפענע
זאך, אנדערש ווי די פיס וואס איז
פארדעקט, אזוי אויך די חלק נגלה פון די

תורה איז וואס מען זעט און מען
פארשטייט, דער רבי ברענגט א רא' אז
די חלק נגלה פון די תורה ווערט אנגעווען
הענט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין

פסוק (שיר השירים
ה, ד): 'דודי' דער
אייבערשטער, וואס
איז מין פריינד -
'שלח ידו' האט
ארויסגעשטעקט זיין
האנט, 'מן החור' פונעם
לאך, טייטשט דער רבי
'מן החור' די ווארט מן
החור - הינו איז די
לשון פון חרות,
איינגעקריצט, דאס איז
מרמז אויף די תורה, די
לוחות, אזוי ווי עס
שטייט אין פסוק אז די
ווערטער פון די לוחות
איז געווען 'חרות על
הלוחות' אויסגעקריצט

אויף די לוחות, (שמות ל"ב, טז), 'שהוא בנגלה
אז די חלק וואס איז 'נגלה' איז מרמז
אויף די הענט, אזוי ווי די לוחות איז
געגעבן געווארן אפן פאר יעדן; ונסתר
און די חלק תורה וואס איז באהאלטן -
הם בחינות רגליו ווערט אנגעווען פיס,
במאמר חכמינו וברונם לברכה אזוי ווי די
הייליגע חכמים זאגן (ספד מט ז): אז די תורה
איז (שיר השירים ז, ב): 'חמוקי ירכיך' [רינדעכיג
אזוי ווי די דיקע פיס], פארוואס איז די
תורה צוגעגליכן צו פיס? 'מה ירך בסתר'
אזוי ווי פיס איז באהאלטן, עס איז
צוגעדעקט - 'אף דברי תורה בסתר' אזוי

אמונה, ואז נתקנים ויהי ידיו
אמונה":

ו וחתורה היא גם בן בחינת
ידן ורגליו, כי יש בתורה
נגלה ונסתר: נגלה הוא בחינת
ידים, כמו שכתוב: "דודי שלח
ידו מן החור" - 'מן החור',
הינו חרות על הלוחות (שמות
ל"ב), שהוא בנגלה; ונסתר הם
בחינות רגליו, במאמר
חכמינו וברונם לברכה (ספד
מט ז): "חמוקי ירכיך" - 'מה
ירך בסתר' וכו'. וכלליות

אויף פאסט צו לערנען די באהאלטענע סודות פון די תורה [נסתר] איידעלערהייט, נישט אין גאס וב', וכלליות התורה און אלע ביידע חלקים פון די תורה נקראת לב

ווערט אנגענופן

'הארץ', שמתחלת ב'בית' ווייל די תורה

הייבט זיך אן מיט די אות ב' ומסימת ב'למד' און עס ענדיגט זיך מיט די אות ל', די אותיות פון 'לב', ששם וואס

דארט, אין די תורה - משפן הרוח רוט די גייסט, און דעריבער די אלע וואס לערנען די הייליגע תורה, די תלמידי חכמים, ביי זיי רוט די רוח, און דורך די רוח פונעם הארץ ציט זיך עס און דנשיב עס בלאזט בשית פרקו דדרועין אין די זעקס

שטיקלעך פון די הענט, ושית פרקו דרגליו און אין די זעקס שטיקלעך פון די פיס, הינו בנגלה ובנסתר וואס די הענט און פיס זענען מרמז אויף נגלה און נסתר, און דאס איז די המשך פון אנהייב תורה, אז דורך טאנצן און פאטשן מיט די הענט און די פיס וואס איז די תורה שבכתב און תורה שבעל פה ווערט נמתק אלע דינים, עס ווערט אנטפלעקט פאר אלעמען אז דער אייבערשטער פירט די וועלט און אויף די גוים זעען אז עס איז דא א באשעפער, און אזוי אויף אלע מענטשן

וואס זענען געפאלן אין עבירות און זיך דערווייטערט פונעם אייבערשטן קומען צוריק און שטארקן זיך מיט די אמונה.

ח יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די

גאנצע תורה, אז עס

האט א שייכות מיט קדושת מרדכי און

אסתר, און אזוי אויף מיט המן און פורים וכו'.

וזה בחינת און דאס אלעס איז מרומז

ב"י מרדכי ואסתר

מרדכי הצדיק און

אסתר המלכה, והמן

און דער רשע המן,

בחינות פורים אויף איז

דאס מרומז אין פורים,

בחינת גורל שהפיל המן

און אין די גורל וואס

המן האט געמאכט,

בחינת עמר שעורים און

אין די פרשה פון עמר

וואס מרדכי האט געלערנט ווען המן איז

אים געקומען נעמען און אים ארום פירן

די שטאט; דאס אלעס איז איין זאך. בי

המן ווייל דער רשע המן - בחינת העבודת

אלילים איז עבודה זרה, במאמר חכמינו

זכרונם לברכה, אזוי ווי חכמינו זכרונם

לברכה זאגן (מגילה י): 'שעשה עצמו עבודת

אלילים' המן האט זיך געמאכט פאר אן

אפגאט, פון גרויס גאווה וואס ער האט

געהאט איז ער צוגעקומען צו לייקענען

אינעם אייבערשטן, ובשביל זה און

דערפאר: 'הפיל פור הוא הגורל' האט ער

התורה נקראת לב, שמתחלת

ב'בית' ומסימת ב'למד',

ששם משפן הרוח הנשיב

בשית פרקו דדרועין ושית

פרקו דרגליו, הינו בנגלה

ובנסתר:

ח וזה בחינת מרדכי ואסתר,

והמן, בחינות פורים,

בחינת גורל שהפיל המן,

בחינת עמר שעורים. בי המן

בחינת העבודת אלילים,

במאמר חכמינו, זכרונם

לברכה, שעשה עצמו עבודת

אלילים (מגילה י), ובשביל זה

הפיל פור הוא הגורל בחדש

געמאכט די גורל צו הרג'ענען אלע אידן - אום חודש אדר, בחדש שְׁמַת בּו מֹשֶׁה אין די חודש וואס משה רבינו איז נסתלק געווארן (שם י"ג: אזוי זאגן דארט די הייליגע חכמים),

בִּי מֹשֶׁה הוּא מִבְטָל
העבודה זרה ווייל משה רבינו איז מבטל די עבודה זרה, משה רבינו האט זיין גאנץ לעבן מגלה געווען פאר יעדן איינעם אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט, ובשביל זי נקבר מול בית פעור און דעריבער איז ער באערדיגט געווארן אנטקעגן די טומאה פון בעל פעור, כדי לבטל העבודה זרה שבפעור צו מבטל זיין

די טומאה פון די עבודה זרה פעור, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן (סוטה יד:): 'למה נקרא שמו פעור' פארוואס הייסט די עבודה זרה 'בית פעור'? 'על שם שפוער פיר', ווייל די קליפה וויל כסדר עפענען די מויל צו רעדן שלעכטס אויף אידישע קינדער, און ווען זי זעט דעם קבר פון משה רבינו - אנטלויפט זי (מדרש אגדה, עס ווערט אראפגעברענגט אין תוספות, סוטה יד:), עיין שם, און נאך א רא' האסטו אז משה רבינו איז מבטל די עבודה זרה, **בִּי מֹשֶׁה ווייל די ווארט 'משה' גימטריא** באטרעפט דריי הונדערט פינף און פערציג (345) אזוי ווי די ווארט חרון אף

שְׁמַת בּו מֹשֶׁה (שם י"ג:), **בִּי מֹשֶׁה** **הוּא מִבְטָל** **הַעֲבֹדָה זָרָה,** **וּבְשִׁבְלִי זֶה נִקְבֵּר מוֹל בֵּית פְּעוֹר,** **כִּדִּי לִבְטֹל הַעֲבֹדָה זָרָה** **שֶׁבְּפְעוֹר,** **כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ,** **זְכֵּרוֹנָם לְבִרְכָּהּ (סוּטָה י"ד:).** **בִּי מֹשֶׁה גִּימַטְרִיָּא חֲרוֹן־אֵף,** **אֵת, בִּי הוּא מִבְטָל חֲרוֹן־אֵף** **שֶׁל הַעֲבֹדָה זָרָה, בִּי הוּא קָבֵל חֲתוּלָּה, שְׁהוּא בְּחִינַת יָדִין וְרָגְלִין כִּנ"ל, שְׁעַל יְדֵיהֶם נִתְּבַטֵּל הַעֲבֹדָה זָרָה לִילִים כִּנ"ל.**

'חרון אף', וואס באטרעפט אויך דעם צאל (345), (קוק נאך אין ספר מגלה עמקות פרשת ואתחנן אופן ד': 'ש קליפה שנקראת חרון אף' עס איז דא א קליפה וואס רופט זיך

חרון אף, 'והוא כמספר שם משה' און דאס באטרעפט אזוי ווי די ווארט משה, 'ובכל פעם שרוצה לקום' און יעדע מאל די קליפה וויל אויפשטיין, 'על ישראל' קעגן אידישע קינדער - 'משה מכניעה' טוט משה רבינו אונטערטעניגן, עיין שם), **בִּי הוּא מִבְטָל חֲרוֹן אֵף שֶׁל הַעֲבֹדָה זָרָה ווייל ער נעמט**

אנוועק די חרון אף וואס איז דא דורך די עבירה פון עבודה זרה, ווייל ער האט זיך מוסר נפש געווען זיין גאנץ לעבן פאר אידישע קינדער.

יַעֲצֹט גִּיט דַּעַר רַבִּי צִאֲמֶפֶלְעֶכְטֵן וואס ער האט פריער געזאגט אין אות ז' פון די תורה, בִּי הוּא קָבֵל חֲתוּלָּה ווייל משה רבינו האט מקבל געווען די תורה, שְׁהוּא בְּחִינַת יָדִין וְרָגְלִין וואס האט אין זיך צוויי חלקים נגלה און נסתר, א בחינה ווי הענט און פיס כִּנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז'). שְׁעַל יְדֵיהֶם וואס דורך די הייליגע תורה נתבטל העבודה זרה לִילִים ווערט בטל די עבודה זרה, כִּנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ו').

ועל בן הפיל פור בירח שמת בו משה דעריבער האט הען געווארפן די גורל אויף די חודש וואס משה רבינו איז נסתלק געווארן, בי חשב בי בכר מת משה

(דברים יא, ו): ואת כל היקום אשר ברגליהם, זעט מען אז קימו איז פיס, 'וקבלו' און די ווארט 'קבלו' - זה בחינת ידיו איז מרמז אויף די חלק הענט, וואס מיט הענט טוט מען מקבל זיין, והוא בחינת התורה בעצמה דאס איז די צוויי חלקים פון די תורה, נגלה און נסתר, פנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז).

יעצט גייט דער רבי אויסשמועסן אז מרדכי הצדיק איז מרמז אויף די חלק תורה וואס איז ווי די הענט, די נגלה, און אסתר המלכה - אויף די חלק תורה וואס איז ווי די פיס, די נסתר.

וזה בחינת מרדכי ואסתר און דאס איז מרומז אין מרדכי און אסתר, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן (חלין קלט:): 'מרדכי מן התורה מנין' וואו זענען מיר אין די תורה - מרדכי מרדכי'ס נאמען? ביי די פסוק (שמות ל, כג): ואתה קח לך בשמים

ועל בן הפיל פור בירח שמת בו משה, בי חשב בי בכר מת משה המבטל בח העבודת אלילים, ואין עוד מי שיובל לבטל בח העבודת אלילים:

אבל מרדכי ואסתר היה להם בח לבטל העבודת אלילים של העון, ובשביל זה בימיהם קבלו ישראל התורה מחדש, במאמר חכמינו, זכרונם לברכה (שבת פח:): "קימו וקבלו" - 'קימו מה שקבלו בכר'. וזה: קימו וקבלו. קימו - זה בחינת רגליו, וקבלו - זה בחינת ידיו, והוא בחינת התורה בעצמה פנ"ל.

וזה בחינת מרדכי ואסתר. 'מרדכי' - מר דרור

ווייל ער האט געמיינט אז משה רבינו איז שוין געשטארבן המבטל בח העבודת אלילים וואס ער איז מבטל די עבודה זרה, ואין עוד מי שיובל לבטל בח העבודת אלילים און עס איז שוין נישטא מער ווער עס וועט דאס קענען מבטל זיין, אבל אבער ער האט נישט געוואוסט מרדכי ואסתר אז מרדכי הצדיק און אסתר המלכה היה להם בח לבטל העבודת אלילים של העון האבן אויף געהאט די כח צו מבטל זיין די עבודה זרה פון העון, ובשביל זה און דעריבער בימיהם קבלו ישראל התורה מחדש האבן די אידן

נאכאמאל מקבל געווען די תורה אין די טעג פון מרדכי ואסתר, במאמר חכמינו, זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (שבת פח:): אויפן פסוק (אסתר ט, כז): 'קימו וקבלו', 'קימו' זיי האבן מקבל געווען אויף זיך פונדאסניי - 'מה שקבלו בכר' די תורה וואס זיי האבן שוין געהאט

ראש מר דרור, 'מר דרור' זאגט די תרגום: 'מירא דכיא' - דאס איז די נאמען מרדכי, און די ווארט 'דרור' דרור - לשון חרות איז א לשון פון חרות, פרייהייט, זיך בחינת ידים און די ווארט

'חרות' שטייט אויף געשריבן ווען מען רעדט פון 'הענט', כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'דודי' דער אייבערשטער - וואס איז מיין פריינד - 'שלח' 'ידו' האט ארויסגעשטעקט זיין 'האנט', 'מן החור' פונעם לאף, און 'חור' איז די זעלבע לשון פון 'חרות' כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז) אז די לשון פון חרות, איינגעקריצט, דאס איז מרמז אויף די תורה, די לוחות, וואס שטייט ביי איר 'חרות' על הלוחות אויסגעקריצט אויף די לוחות; ואסתר און אסתר פון די פיס, וואס איז מרמז אויף די באהאלטענע חלק פון די תורה, ווייל 'אסתר' איז טייטש 'באהאלטן', און חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ספ"ה מ"ט): 'מה ירד בסתר' אזוי ווי די פיס איז באהאלטן, זי איז צוגעדעקט - 'אף דברי תורה בסתר' די זעלבע זאך איז תורה, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז).

דאס איז וואס די הייליגע חכמים זכרונם לברכה זאגן 'מרדכי ואסתר מן התורה מגין'; 'מן התורה', אז מרדכי הצדיק און אסתר המלכה זייער קדושה קומט פון די תורה, מרדכי פון די חלק נגלות התורה וואס איז אזוי ווי די הענט, און אסתר פון די חלק נסתר התורה, די חלק פיס, און אזוי מרמז אויף מרמז און טאנצן מיט די פיס וואס דאס איז מרמז אויף אסתר - נעמט מען ארויף אלע דינים און עס ווערט אנטפלעקט פאר יעדן איינעם אז עס איז דא א באשעפער וואס פירט די וועלט און אלע עבודת זרה'ס ווערן בטל.

יעצט גייט דער רבי אויסשמועסן אז פורים איז מבטל די עבודה זרה פון המן. וזה לשון פורים און דאס איז די ווארט 'פורים', הינו במול העבודת אלילים מבטל זיין עבודה זרה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו ס"ג, ג): 'פורה דרדכי לבדי ומעמים אין איש אתי' [אין אליינס האב אויסגעטראטן און אויסגעקוועטשט די ווינטרויבן, און פון די פעלקער איז קיין איין מענטש נישט געווען מיט מיר צו העלפן]. און פורים איז די לשון פון פ'ור'ה, ווייל פורים איז דאך על שם ה' פ'ור' [פור] איז טייטשט 'גורל', די גורל וואס המן האט געמאכט ווען ער האט געוואלט אויס'הרג'ענען די אידן ווען ער האט זיך געמאכט פאר עבודה זרה; און אין דעם פסוק איז מרמז אז דער אייבערשטער וועט מבטל זיין די עבודה זרה'ס אזוי ווי דער פסוק פירט

אויס: 'ואדרכם באפי וארמסם בחמתי' וגו'.

ועל ידי הארת מרדכי ואסתר און דורך די הייליגקייט פון די צדיקים מרדכי

און אסתר, הינו בחינת הדין ורגליו דורך זייער דביקות אין די צוויי חלקים פון די תורה - די צוויי טיילן, די הענט און די פיס - נתבטלו הכפירות איז בטל געווארן די כפירות פון המן און עמלק, און דער רבי זאגט נאך מער, אז דורך מרדכי און אסתר איז פארמערט געווארן די אמונה, ונתרבה אמונה בעולם און עס איז פארמערט געווארן די אמונה אויף די

גאנצע וועלט, על ידיהם דורך זיי, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (אסתר ב, ט): 'ויהי אמן את הדסה' האט געהאדעוועט הדסה, ער האט אויפגעצויגן אסתר, זעען מיר די לשון פון 'אמן' 'אמונה' ביי מרדכי, ער האט אריינגעברענגט אמונה אין יעדן, ובה כתיב און ביי איר שטייט (שם): 'באשר היתה באמנה אתו' [אזוי ווי ווען זי איז געווען מיט אים, אסתר האט געטון וואס מרדכי האט איר באפוילן], זעען מיר די לשון פון 'אמנה' - 'אמונה' ביי אסתר, זי האט אויף אריינגעברענגט אמונה אין יעדן. בי שניהם הם בחינת אמונה ווייל

ביידע, סיי מרדכי און סיי אסתר - האבן פארשפרייט די אמונה. וזה נעשה און דאס

איז געטון געווארן על ידי הרוח דורך די גייסט וואס בלאזט אין די זעקס חלקים

פון די הענט און די זעקס חלקים פון די פיס, דורך פאטשן און טאנצן כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ו).

יעצט גייט דער רבי אויסשמועסן אז דיקא דורך אסתר המלכה ווערט בטל די עבודה זרה'ס, און דערפאר ווערט די מגילה אנגערופן אויף איר נאמען 'מגלת אסתר'.

וזה בחינת (מגלה ז): 'אסתר ברוח הקדש נאמרה', הינו בחינת 'לבן נשא את

וזה בחינת און דאס איז וואס די הייליגע

חכמים זכרונם לברכה זאגן (מגלה ז): 'אסתר ברוח הקדש נאמרה' מגלת אסתר איז געשריבן געווארן מיט רוח הקודש, הינו בחינת 'לבן נשא את רגליו' [זיין הארץ האט אויפגעהויבן זיינע פיס, עס איז אים געווארן גרינג צו גיין]; ווייל די לעבעדיגע גייסט פון הארץ ברענגט מען זאל קענען אויפהייבן די פיס - וואס די 'פיס' איז 'אסתר', אסתר איז א לשון פון 'הסתרה', באשיידן און באהאלטן, וואס דאס איז מרמז אויף די חלק 'סתרי תורה' וואס שטייט ביי איר 'מה ירח בסתר', וואס פון די תורה קומט די לעבעדיגע גייסט, א הייליגע רוח; און ביי 'אסתר'

שְׁטִיט אויף די לשון פון 'רוח' אז אסתר
ב'רוח הקודש', מגלת אסתר איז געזאגט
געווארן מיט 'רוח הקודש', א הייליגע
גייסט, וואס ווען די הייליגע גייסט ווערט
אנטפלעקט און
דערהויבן - ווערט בטל
זייער עבודה זרה.

בי עקר העבו"ם תלוי
בה ווייל די עקר
כח פון עבודה זרה, איז
ביי די פרוי, וואס ביי
פרויען זאגן די הייליגע
חכמים זכרונם לברכה
(שבת לג:): 'נשים דעתן
קלה' פרויען קען מען
שנעלער איבער רעדן,
ש'היא בחינת רגליו וואס
זיי ווערן אנגערויפן
פיס, כמו שכתוב אזוי
ווי מען זעט אין משלי,
ווען מען איז מזהיר
מען זאל אכטונג געבן
פון עבודה זרה, ניצט
מען אלץ די משל צו א
פרעמדע פרוי, אזוי ווי
עס שטייט (משלי ה, ה):

'רגליה יורדות מות'

אייער פיס פירן צום טויט, אזוי ווי מיר
זעען אז מען האט פארכאפט אסתר ביי
אחשוורוש און אזוי אויף שרה ביי
אבימלך, ועל בן עקר תקון העבודת אלילים
על ידה דערפאר ווערט בטל אלע עבודה
זרה'ס דיקא דורך איר, ועל בן דיקא 'אסתר
ברוח הקדש נאמרה' און דערפאר איז
מגלת אסתר געשריבן געווארן מיט רוח

הקודש, אף שבאמת תקון העבודת אלילים
הוא גם בן על ידי מרדכי אפילו באמת
ווערט בטל די עבודה זרה'ס אויף דורך
מרדכי הצדיק, כנ"ל אזוי ווי פריער

אויסגעשמועסט, רק
מחמת שעקר העבודת
אלילים תלויה בה אבער
וויבאלד ביי איר איז
מער יונק די קליפות
ועל בן על ידה עקר
התקון דעריבער ווערט
דורך איר דער עקר
תיקון, און דורך איר
איז טאקע געקומען
דער עקר נס, ועל בן
דערפאר נקראת המגלה
על שם אסתר ווערט
אנגערופן די מגילה
אויף איר נאמען 'מגלת
אסתר', וחינו דדיקא
און דאס איז וואס
חז"ל דרוקן דעם לשון
'אסתר ברוח הקדש
נאמרה' מגלת אסתר
איז געשריבן געווארן
מיט רוח הקודש, מען
ניצט איר נאמען, בי

הרוח הוא כלב ווייל די לעבעדיגע גייסט
געפינט זיך אין הארץ ועל ידו און אז עס
איז דא דער לעבעדיגער גייסט אין הארץ
נתגלה הארת ה' ויהי קומט עס אן
ביז די הענט און די פיס רק העקר תלויה
ברגלים, אבער דער עקר איז ביי די פיס,
די חלק סודות התורה, בחינת אסתר וואס
איז מרומז אין אסתר.

רגליו, בי עקר העבו"ם תלוי
בה, ש'היא בחינת רגליו, כמו
שכתוב (משלי ה): "רגליה יורדות
מות", ועל בן עקר תקון
העבודת אלילים על-ידה. ועל
בן דיקא 'אסתר' — ברוח
הקדש נאמרה; אף שבאמת
תקון העבודת אלילים הוא
גם-בן על-ידי מרדכי כנ"ל, רק
מחמת שעקר העבודת אלילים
תלויה בה, ועל בן על-ידה
עקר התקון. ועל בן נקראת
המגלה על שם אסתר, וחינו
דדיקא 'אסתר' — ברוח הקדש
נאמרה, בי הרוח הוא כלב,
ועל-ידו נתגלה הארת ה' ויהי
והרגלים, רק העקר תלויה
ברגלים, בחינת אסתר.

יעצט גייט דער רבי דאס צאמפֿלעכטן מיט די סוד פון 'קרפֿן עמר' וואס מען האט געמאכט פון שעורים, און ווייזן ווי אזוי 'עמר' איז מרמז אויף 'נגלה' (הענט) - און 'שעורים' איז מרמז אויף 'נסתר' (פֿיס).

וזה בחינת עמר שעורים און דאס אלעס איז מרומז אין די קרפֿן עמר, עמר זה בחינת מרדכי די זעלבע הייליגקייט וואס 'מרדכי הצדיק' האט אראפֿגעברענגט פֿורים, ער האט מבטל געווען די עבודה זרה'ס, די זעלבע תיקון ווערט ווען מען איז מקריב די 'קרפֿן עמר', [דאס איז די סוד פון די

[כמו] שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ערובין נד): 'אל תקרי חרות' לייזן עס נישט 'חרות' מיט א קמץ 'אלא חרות' נאר 'חרות', פֿריי; אז דער וואס לערנט תורה ווערט א בן חורין], שהוא וואס מרדכי הצדיק בחינת התורה בגולה איז אנטקעגן די חלק פון נגלה, וואס מען קען זען מיט די אויגן, שהוא בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'עין בעין' (במדבר י"ד, יד), [וואס אפֿגענערהייט 'נראה אתה ה', האט יעדער געזען אז דו האסט אונז ליב], ווייל די חלק הנגלה פון די תורה ווערט אנגערופן 'עמר' - 'עין מר' ווייל

די תורה איז 'מר דרור', מען ווערט פֿריי, און די חלק התורה קען מען זען מיט די אויגן. ווייל 'עין' טייטשט 'אויגן', און דאס איז מרמז אויף נגלות התורה וואס מען זעט אזוי ווי די הענט, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ז).

די ווארט שעורים וואס די קרפֿן ברענגט מען פון גערשטן - זה בחינת אסתר ברוח הקדש דאס איז מרמז אויף וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מגלה ז): 'אסתר ברוח הקדש נאמרה' [מגלת אסתר איז געשריבן געווארן מיט רוח הקודש], כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים ל"ב, ב): 'בשעירים עלי דשא' [אזוי ווי

סימן וואס שטייט פון די קדמונים, (קוק אין שלחן ערוך אורח חיים סימן תכח, סעיף א), אז די זעלבע טאג וואס עס געפאלט פורים - וועט זיין ל"ג בעמר, די סימן איז פל"ג, ווייל פורים מיט עמר האט די זעלבע שייכות].

ווייל 'עמר' איז די אותיות עין מר, די אות 'ע' און די ווארט 'מר', און 'מר' איז מר דרור 'מר דרור', וואס דאס איז 'מרדכי', אזוי ווי פֿריער אויסגעשמועסט, 'מירא דכיא'. און דרור די ווארט 'דרור' - לשון חרות איז טייטש 'חרות', היינו און 'חרות' איז די זעלבע ווערטער פון בחינת חרות על הלחת אויסגעקריצט אויף די לוחות,

טאנצן, וואס מען ניצט דערביי די הענט
און די פיס, דורכדעם נתפמל העבודה זרה
ווערט בטל די עבודה זרה שהוא בחינת
המן וואס דאס איז די קליפה פון המן,

בחינת גאות די
שלעכטע מדה פון
גאון, כנ"ל אזוי ווי
אויבן אויסגעשמועסט,
ובשביל זה און
דעריבער צוה המן
לעשות עץ גבה חמשים
אמה האט המן געהייסן
מאכן א תליה הויף
פופציג איילן, כי רצה
לבטל כח של חמשים
יום של ספירת העמר
ווייל ער האט געוואלט
מבטל זיין די כח פון
די פופציג טעג פון
ספירה, שהוא הכח של
מרדכי ואסתה די כח
פון מרדכי הצדיק און
אסתה המלכה, אבער
באמת איז די כח
הצדיקים גרעסער און
מיט די כח פון די 'עמר
שעורים' האבן זיי זיך

מתגבר געווען אויף אים און מען האט
אים אויפגעהאנגען.

ט יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די
גאנצע תורה און דאס
אריינלייגן אין די ווערטער פון רבה בר בר
חנה.

וזה פרוש און דאס איז פשט אין די גמרא
(בבא בתרא עד): 'אמר רבה בר בר חנה'

א שטורעם ווינט פון רעגן וואס בלאזט
אויף גראז, וואס טוט שטארקן די גראז,
אזוי אויף טוט די תורה שטארקן דעם
מענטש, שהוא לשון רוח זעט מען אז די

לשון 'שעורים' איז א
לשון פון 'רוח', וואס
איז מרמז אויף 'אסתה'
וואס איז אויף 'רוח'
ווייל עס איז געזאגט
געווארן מיט 'רוח
הקודש', ובשביל זה און
דעריבער, 'כשבא המן
למרדכי' ווען המן איז
געקומען נעמען מרדכי,
אים ארום פירן אין
שטאט, 'מצאו עוסק
בעמר שעורים' און ער
האט אים געפונען
לערנען די פרשה פון
קרוב עמר שעורים,
'אמר להם' האט המן
געזאגט: 'עמר שעורים
דידכו' ענקער קרבן
עמר שעורים 'אתי' איז
געקומען, 'ונצח אותו
ואת בניו' און מנצח
געווען מיט מיינע

קינדער, כמבאר במדרש אזוי ווי די
הייליגע חכמים זאגן (אסתה רבה י ד; מגילה
ט); כי על ידי עמר שעורים ווייל דורך די
קרוב עמר פון גערשטן, שהוא בחינת ידון
ורגליו וואס איז מרמז אויף די חלק תורה
נגלה און נסתר, וואס איז אזוי ווי הענט
און פיס, שהם בחינת המחאת כף ורקודיו,
וואס דאס איז די זאך פון פאטשן און

לשון רוח. ובשביל זה, כשבא
המן למרדכי, מצאו עוסק
בעמר שעורים, אמר להם:
עמר שעורים דידכו אתי ונצח
אותו ואת בניו, כמבאר
במדרש (אסתה רבה פרשה י מגילה
טו); כי על ידי עמר שעורים,
שהוא בחינת ידון ורגליו, שהם
בחינת המחאת כף ורקודיו,
נתפמל העבודה זרה, שהוא
בחינת המן, בחינת גאות
כנ"ל. ובשביל זה צוה המן
לעשות עץ גבה חמשים אמה,
כי רצה לבטל כח של חמשים
יום של ספירת העמר, שהוא
כח של מרדכי ואסתה:

ט וזה פרוש: אמר רבה בר
בר-חנה: אמר לי ההוא

'בלועי דקרח' וואו קרח איז געווארן איינגעשלונגען, 'אולי' בין איך געגאנגען 'וחואי תרי בועי' און איך האב געזען צוויי שפאלטענעס 'דהוי נפיק מניה קמרא' וואס איז ארויס פון איר א רויך, 'שקל' האט דער אראבער גענומען 'גבבא דעמרא' א שטיקל וואל, 'ומשיה במיא' און ער האט דאס געוויקט אין וואסער, 'ואנחה ברישה דרמחה' און ער האט געלייגט די וואל אויף די שפיץ פון זיין שווערד, 'ועילה תתם' און ער האט אריינגעשטעקט די שווערד וואס האט געהאט אויפן שפיץ די

מינע: תא ואחוי לך בלועי דקרח. אולי וחואי תרי בועי דהוי נפיק מניה קמרא. שקל גבבא דעמרא ומשיה במיא ואנחה ברישה דרמחה ועילה תתם, וכי אפיק, הוי אחרד אחרובי. אמר לי: אצית! מה שמעית? ושמעית דהוי אמרין: משה אמת ותורתו אמת וכן בראין. אמר לי: כל שלשים יומא מהדרא להו גיהנם להבא בכשר בקלחת, ואמרי הכי: משה ותורתו אמת וכן בראין.

רשב"ם: בועי — בקעים, דכתיב: "ותבקע האדמה" וגו'. קמרא — עשן. שקל גבבא דעמרא — לקח גזת צמר ושראה במים.

רבה בר בר חנה האט געזאגט: 'אמר לי תהוא מינע': א סוחר אן אראבער האט מיר געזאגט, 'תא' קום מיט מיר, 'ואחוי לך' און איך וועל דיר ווייזן די פלאץ, 'דהוי אמרין' און זיי (דאס הייסט קרח מיט זיינע מענטשן) זענען ליגענערס. 'אמר לי' האט מיר דער אראבער געזאגט: 'כל שלשים יומא' יעדע דרייסיג טעג, 'מהדרא' להו גיהנם להבא' דרייט זיי דער גיהנם איבער, 'בכשר בקלחת' אזוי ווי מען דרייט איבער פלייש אין א טאפ ביים קאכן, 'ואמרי הכי' און זיי זאגן אזוי: 'משה ותורתו אמת וכן בראין' משה איז אמת און זיין תורה איז אמת, און זיי (קרח מיט זיינע מענטשן) — זענען ליגענערס.

רשב"ם זאגט דער רשב"ם: בועי. איז

טייטש בקעים שפאלטענעס, דכתיב: אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר טז, לא): 'ותבקע האדמה' און דער ערד האט זיך געשפאלטן, זאגט אויף דעם די תרגום אונקלוס ואת'בזע'ת ארעא' זעט מען אז 'בזעי' מיינט געשפאלטן וגו': קמרא. איז טייטש עשן: א רויך, שקל גבבא דעמרא. איז טייטש לקח גזת צמר ער האט גענומען

נאסע וואל — אין די שפאלטענעס, 'וכי אפיק' און ווען ער האט דאס ארויסגענומען — 'הוי אחרד אחרובי' איז געווען די וואל פארברענט, פון די הייסקייט פון די פייער וואס ברענט דארט, 'אמר לי' און דער אראבער האט מיר געזאגט: 'אצית, מה שמעית' בייג צו דינע אויערן און הער די גערודער וואס קומט ארויס פון די

א שְׁטִיקל וואל, וּשְׂרָאָה בְּמִים: און דאס געווייקט אין וואסער, וואָרד אַחרוני. הני גבבי און עס איז פארברענט געווארן די וואל פון די הייסקייט פון די פייער וואס ברענט דארט, וואָ ער פֿי שִׁשְׁרו אֹתָהּ בְּמִים: אפילו די וואל איז געווען דורכגעווייקט מיט וואסער, אצית. איז טייטש הסבת ושמע: הער זיך צו, ושמעת דקאמרי. איז דער רשב"ם מסביר: ווי קען זיין זיי זאלן רעדן, זיי זענען דאך שוין געשטארבן? שְׁהֵרִי יָרְדוּ חֲיִים שְׂאוֹלָה: ווייל זיי זענען אראפ אין גיהנום לעבעדיגערהייט, בל שְׁלֹשִׁים יוֹם. איז טייטש בל ראש חדש: יעדע ראש חודש, בקלחת. איז טייטש שְׁמֵהֶפְכִּין אוֹתוֹ בְּדִי שֶׁתַּבְּשֹׁל: אזוי ווי מען דרייט איבער פלייש אין א

טאפ בדי עס זאל ווערן גוט געקאכט. גייט דער רבי אריינגלייגן די גאנצע תורה אין די ווערטער פון רבה בר בר חנא. 'בלועי דקרח' [די פלאץ וואו קרח איז געווארן איינגעשלינגען], דאס מיינט מען בְּדִאִיתָא בַּמִּדְרָשׁ אזוי ווי חֲכָמֵינוּ זְכָרונָם לְבָרְכָה זֶאגן לְבָרְכָה זֶאגן (במדבר רבה פרשה יח, ג; ירושלמי סנהדרין פרק חלק ה"א): 'קרח מין ה'ה' קרח איז געווען א מין, אן אפיקורס, הנינו דער טיטעא'

- וואס איז דער צדיק - האט אים געוויזן וואס פאסירט ווען מען פאלט אראפ אין די פגם פון בחינת העבודת אלילים מינות די גרויסע עבירה פון עבודה זרה און מינות; ער רופט אן די פגם פון בעלי גאון - 'בלועי דקרח', ווייל קרח האט געקריגט אויף משה רבינו, ער האט גע'טענה'ט (במדבר טו, ג): 'כל העדה כולם קדושים' אלע זענען הייליג, אלע קענען דאווענען, איז וואס דארף מען גיין צום צדיק צו משה רבינו? דאס וואס דער רבי זאגט אנהייב תורה, אז די בעלי גאון זאגן מען דארף נישט גיין צום צדיק וכו', וואס דאס איז עבודה זרה.

בְּלוּעֵי דִקְרָח — בְּדִאִיתָא בַּמִּדְרָשׁ (במדבר רבה פרשה יח; ירושלמי סנהדרין פרק חלק): 'קרח מין ה'ה', הנינו בחינת העבודת אלילים, מינות. וְחֹזְאִי תִרִי בִזְעִי דְתוֹי נְפִיק מְנִיחו קמרא. — הנינו בחינת החרוץ אף שגורמים במינות, בְּמִאֲמַר חֲכָמֵינוּ, זְכָרונָם לְבָרְכָה: 'בל זמן שעבודת אלילים בעולם, ארויס דארט א רויף], טייטשט דער רבי הנינו בחינת החרוץ אף שגורמים במינות דאס איז די גרויסע צארן וואס קומט אויף די וועלט דורך די עבירה פון עבודה זרה און מינות, בְּמִאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכָרונָם לְבָרְכָה אזוי ווי חֲכָמֵינוּ זְכָרונָם לְבָרְכָה זֶאגן (ספרי פרשת ראה, צו): 'בל זמן שעבודת אלילים בעולם' ווייל די גאנצע צייט וואס עס איז דא אין די וועלט די עבירה פון עבודה זרה, - 'חרוץ

אף בעולם' ווערט דינים אויף די וועלט, 'ותרי בועי' און די צוויי שפאלטענעס - זיך בחינות דאס איז מרמז תרי נקבי האף אויף די צוויי נאז לעכער. שייצא מהם

העשן וואס פון דארט גייט ארויס די רויך, פון דארט קומען די דינים אויף די וועלט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים י"ח, ט): 'עלה עשן באפו' [עס איז ארויס א רויך פון זיין נאז]; דאס איז א משל אויפן צארן פונעם אייבערשטן, ווייל ווען א מענטש צערנט גייט ארויס רויך פון זיינע נאז לעכער. דער 'טיצא', דאס מיינט מען דער צדיק וואס איז מבטל די גאווה וואס איז אזוי געפערליך ווי עבודה זרה - האט געוויזן פאר רבה בר חנה, ווי אזוי מען קען דאס פאררעכטן, 'ושקיל גבבא דעמרא' [ער האט גענומען א שטיקל וואל] 'עמרא' איז די זעלבע אותיות ווי 'עמר', זיך בחינת עמר דאס איז מרמז אויפן 'קרבן עמר', וואס 'עמר' איז די אותיות 'עין מור', וואס ווייזט אויף 'מר דרור' וואס דער תרגום זאגט 'מירא דכיא', דאס איז 'מרדכי הצדיק', נגלות התורה, די חלק הענט, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ח), 'ומשיה במיא' [און ער האט דאס געוויקט אין וואסער] זיך בחינת שעורים דאס מיינט מען

חרון-אף בעולם; 'ותרי בועי', זיך בחינות תרי נקבי האף, שייצא מהם העשן, כמו שכתוב (תהלים י"ח): 'עלה עשן באפו'.
ושקיל גבבא דעמרא — זיך בחינת עמר כנ"ל, ומשיה במיא — זיך בחינת שעורים, בחינת אסתר ברוח-הקדש, שהוא בחינת רגלון מים, כי הם בחינת ערבי נחל, אויבן אויסגעשמועסט (אות ח). און וואס האט 'וואסער' מיט גערשטלעך? כי הרגלון ווייל די ספירות זענען אויסגעשטעלט ווי א געשטעל פון א מענטש, הענט, בויך, פיס, און די צוויי ספירות 'נצח' און 'הוד' זענען אנגעקעגן די פיס, הם אפיקי מים און זיי ווערן אנגערופן 'אפיקי מים', אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט (פרשת אחרי מות, סח): 'כל אינון נחלין' די אלע טייכן, נגדין ונפקין ומתכנסין בתרי מבויעין' זיי קוועלן און גייען צו די צוויי קוועלער, 'שנקראים נצח והוד' וואס ווערן אנגערופן נצח און הוד, כי הם און זיי - די צוויי ספירות נצח און 'הוד' - בחינת ערבי נחל זענען מרמז

העשן וואס פון דארט גייט ארויס די רויך, פון דארט קומען די דינים אויף די וועלט, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים י"ח, ט): 'עלה עשן באפו' [עס איז ארויס א רויך פון זיין נאז]; דאס איז א משל אויפן צארן פונעם אייבערשטן, ווייל ווען א מענטש צערנט גייט ארויס רויך פון זיינע נאז לעכער. דער 'טיצא', דאס מיינט מען דער צדיק וואס איז מבטל די גאווה וואס איז אזוי געפערליך ווי עבודה זרה - האט געוויזן פאר רבה בר חנה, ווי אזוי מען קען דאס פאררעכטן, 'ושקיל גבבא דעמרא' [ער האט גענומען א שטיקל וואל] 'עמרא' איז די זעלבע אותיות ווי 'עמר', זיך בחינת עמר דאס איז מרמז אויפן 'קרבן עמר', וואס 'עמר' איז די אותיות 'עין מור', וואס ווייזט אויף 'מר דרור' וואס דער תרגום זאגט 'מירא דכיא', דאס איז 'מרדכי הצדיק', נגלות התורה, די חלק הענט, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ח), 'ומשיה במיא' [און ער האט דאס געוויקט אין וואסער] זיך בחינת שעורים דאס מיינט מען

טאנצן ווייזט אז די הענט און די פיס טייך; און א רא' האסטו אז די פיס ווערן אנגערויפן ערבין, במאמר חכמינו וזרונם לברכה אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ספה נג): 'רגלוחי

פון די תורה בשלמות, ברענגט אריין אמונה אין די וועלט, און איז מכניע די בעלי גאווה.

'ואנחה ברישה דרמחא' [און ער האט געלייגט די וואל אויף די שפיץ פון זיין שווערד], איז דער רבי מסביר רמח די ווארט 'רומח', דא רוח מ"ם דאס מיינט מען די אותיות 'רוח-מ' שהיא וואס דאס איז מרמז אויף וואס שטייט אין פסוק (חזקאל לו, ט): 'כה אמר ה' מארבע רוחות דער אייבערשטער זאגט פון די פיר זייטן

פון די וועלט - 'באי הרוח' וועט קומען דער לעבעדיגער גייסט, און די טויטע וועלן זיך אויפוועקן; בי המ"ם ווייל די אות מ' היא ארבע רוחות איז פארמאכט פון די פיר זייטן, שהיא בחינת רוח הצדיק דאס איז די גייסט פונעם צדיק, הנשב בידיו ורגליו וואס בלאזט אריין א רוח חיים אין די הענט און אין די פיס, ווייל אן ענדע מ"ם איז פארמאכט פון פיר זייטן, עס האט פיר שטרייכן, דאס איז מרמז אויף די צוויי הענט און די צוויי פיס, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ו).

במאמר חכמינו, זכרונם לברכה (ספה נג): 'רגלוחי דבר-נש אנון ערבין לה'; 'ערבין' — זה בחינת ערבי נחל, אפיקי מים, הינו בחינת מרדכי ואסתר, בחינת ידים ורגלים, בחינת המחאת כף ורקודיו כנ"ל.

ואנחה ברישה דרמחא — רמח, דא רוח מ"ם, שהוא מארבע רוחות באי הרוח, כי המ"ם היא ארבע רוחות, שהיא בחינת רוח הצדיק הנשב בידיו ורגליו כנ"ל.

אויף די צוויי ערכות וואס וואקסן ביי א טייך; און א רא' האסטו אז די פיס ווערן אנגערויפן ערבין, במאמר חכמינו וזרונם לברכה אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ספה נג): 'רגלוחי

דבר נש אנון ערבין לה' די פיס פונעם מענטש זענען זיינע ערכים, זעט מען אז די פיס ווערן אנגערויפן מיט די לשון פון ערבין, 'ערבין' זה בחינת ערבי נחל און ערבין איז די לשון פון 'ערבי נחל, אפיקי מים און ערבי נחל איז דאך 'וואסער', הינו און דאס איז וואס דער 'טיעא' - דער צדיק - האט געטון, ער האט געוואלט מתקן זיין די 'כלועי דקרח', די 'בעלי גאווה' וואס זענען נעבעך אזוי פארזינקען ביז מינות

ואפיקורסות, האט ער אריינגעשיינט אין זיי בחינת מרדכי ואסתר די הייליגקייט פון מרדכי הצדיק און אסתר המלכה, בחינת ידים ורגלים וואס נעמען זייער קדושה פון ביידע חלקים פון די תורה, פון די אפענע חלק פון די תורה וואס איז אזוי ווי די הענט, און פון די באהאלטענע חלק פון די תורה וואס איז אזוי ווי די פיס וואס איז באהאלטן, בחינת המחאת כף ורקודיו וואס דאס איז די זאך פון פאטשן און טאנצן, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, ווייל פאטשן און

וראש הרמח און דער שפיץ פונעם שווערד הוא הצדיק דאס מיינט מען דעם צדיק, בי מננו תוצאות הרוח ווייל ביים צדיק באקומט מען לעבן, דער צדיק עפנט די פארמאכטע מ"ם, דער צדיק איז ממתיק אלע דינים, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, דער אייבערשטער זאגט פאר משה רבינו ער זאל נעמען יהושע בן נון און אים אויפנעמען צו פירן כלל ישראל, מען באטיטלט יהושע (במדבר כז, יח): 'איש אשר רוח בו' א מענטש וואס איז דא אין אים א לעבעדיגע גייסט, דער צדיק ווערט אנגערופן 'רוח', ווייל דער צדיק בלאזט אריין אין זיינע מענטשן א לעבעדיגע גייסט, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה).

דער טיעא האט געוויזן פאר רבה בר בר חנה ווי אזוי מען קען מבטל זיין די גאווה, דורך נעמען די 'עמרא' און דאס איינטיקען אין וואסער; דאס מיינט מען די צוויי חלקים תורה, 'מרדכי און אסתר' די חלק הענט און די חלק פיס, און דאס לייגן אויפן שפיץ פונעם שווערד, דאס מיינט מען זאל דאס ברענגען צום צדיק, דער 'איש אשר רוח בו', וואס שיינט אריין אינעם מענטש אמונה און תפלה, אזוי וועט אריינגיין א ליכטיגע גייסט אין די הענט און אין די פיס, מען וועט אנהייבן

פאטשן און טאנצן און עס וועט בטל ווערן אלע דינים, וואס קומען פון עבודה זרה, כפירות און אפיקורסות. 'ואפקינהו ואחרד אחרובי' [און ווען ער האט דאס ארויסגענומען איז געווען די וואל פארברענט, פון די הייסקייט פון די פייער וואס ברענט דארט], 'אחרד' דאס מיינט מען לשון חיים א לשון פון לעבן, ואריכות ימים און א לשון פון א לאנגע לעבן, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ערוכין נד:) 'לא יחרד רמיה צידו' — 'לא יחיה ולא יאריך', וחינו: 'ואיחרד אחרובי', לשון חיים ואריכות ימים; בי על ידי כמול (משלי יב, כז): 'לא יחרד רמיה צידו' [דער פאלשער מענטש, ברענט נישט אפ זיין געפענגעניש, דאס מיינט ער איז נישט מצליח מיט זיין פאלשקייט], זאגן די הייליגע חכמים אז דער וואס לערנט תורה נישט פארן אייבערשטן, נאר זיך גרויס צו האלטן — 'לא יחיה ולא יאריך' וועט נישט מצליח זיין אין לערנען, ער וועט אלעס פארגעסן, און ער וועט נישט לעבן, און רש"י זאגט דארט, דער לשון 'יחרד' איז די נוטריקון פון די ווערטער 'לא יחיה ולא יאריך', וחינו און דאס איז פשט אין די ווערטער: 'ואיחרד אחרובי' אז דורך קומען צום צדיק איז מען זוכה צו מבטל זיין די גאווה, לשון 'חיים ואריכות ימים' א לשון פון לאנג לעבן, בי על ידי כמול הנאמה ווייל אז די גאווה

צדיק ווערט אנגערופן 'רוח', ווייל דער צדיק בלאזט אריין אין זיינע מענטשן א לעבעדיגע גייסט, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה). דער טיעא האט געוויזן פאר רבה בר בר חנה ווי אזוי מען קען מבטל זיין די גאווה, דורך נעמען די 'עמרא' און דאס איינטיקען אין וואסער; דאס מיינט מען די צוויי חלקים תורה, 'מרדכי און אסתר' די חלק הענט און די חלק פיס, און דאס לייגן אויפן שפיץ פונעם שווערד, דאס מיינט מען זאל דאס ברענגען צום צדיק, דער 'איש אשר רוח בו', וואס שיינט אריין אינעם מענטש אמונה און תפלה, אזוי וועט אריינגיין א ליכטיגע גייסט אין די הענט און אין די פיס, מען וועט אנהייבן

ווערט בײַטל הינו דאס הייסט העבֿודה זײַה ווען די עבֿודה זײַה ווערט בײַטל, (גאָוה און עבֿודה זײַה זענען איין זאך, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט) - על ידי

זײַה חֲכָמָה על תקוּנה דורכדעם פארלירט מען נישט די חֲכָמָה און שׂכֵל און דורכדעם הייבט מען אָן לעבן מיטן אייבערשטן, בַּנִּי אַזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ד), אז אויב מען האט חס ושלום יא גאָוה פארלירט מען די חֲכָמָה, ועל ידי חֲכָמָה און אז מען לעבט מיטן אייבערשטן - יחיה לעבט מען, ויִאֲרִיךְ ימים און מען לעבט א לאנגע לעבן, בַּמּוֹ שְׁפָתוֹב אַזוי ווי עס שטייט אין פסוק (קהל' ז, יב): 'חֲכָמָה תַּחֲיֶה' די

חֲכָמָה בַּרְעֲנָגֵט לעבן וכו'.

'אמר לי' האט מיר דער טיעא געזאגט - דער 'טיעא' דאס איז דער צדיק אמת, אזוי ווי אויסגעשמועסט אין די פריערדיגע תורות סימן ז' ח' ט', אז טיעא מיינט א 'סוחר' ישמעאל, דער צדיק ווערט אנגערופן 'סוחר' א לשון פון 'סחור', סחור מיינט ער נעמט ארום דעם מענטש מיט אמונה, אזוי ווי עס שטייט (תהלים פט, ט): 'וְאֶמְנָתְךָ סְבִיבוֹתֶיךָ', און ער לערנט אויס מען זאל נאר עוסק זיין אין 'תפלה', דאס

הנאָוה, הינו העבֿודה זײַה, על-ידי-זײַה חֲכָמָה על תקוּנה בַּנִּי, ועל-ידי חֲכָמָה יחיה ויִאֲרִיךְ ימים, בַּמּוֹ שְׁפָתוֹב (קהל' ז): "חֲכָמָה תַּחֲיֶה" וכו'.

אמר לי: אצית להו ושמעת דאמרין: משה ותורתו אמת — שהן מודין על האמת; כי בשמתקרב את עצמו לצדיקים כדי לקבל מהם הרוח בַּנִּי, ועל-ידי-זײַה נשבר הנאָוה והעבֿודה זײַה, ואז מפירין אפלו אלו שהם מסטרא דמותא את גדלת הבורא יתברך שמו בַּנִּי.

איז מרומז אין די נאמען 'ישמעאל', אזוי ווי דער תרגום זאגט אויפן פסוק (בראשית טז, יא): 'כִּי שָׁמַע הָשֵׁם אֶל עֲנָנִי - קָבַל ה' ית צלותך. אצית להו ושמעת דאמרין: משה ותורתו אמת' בייג צו דינע אויערן און הער די גערידער וואס קומט ארויס פון די שפאלט, און איך האב געהערט ווי קרח מיט זיין געמיינדע זאגן 'משה איז אמת און זיין תורה איז אמת, און מיר זענען ליגענערס'! שהן מודין על האמת אז זיי זענען אויך מודה אויפן אמת; כי בשמתקרב את עצמו לצדיקים ווייל ווען מען ווערט מקורב צום צדיק כדי לקבל מהם הרוח און מען איז זוכה צו באקומען א לעבעדיגע גייסט בַּנִּי אַזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות ה), ועל ידי זײַה נשבר הנאָוה והעבֿודה זײַה דורכדעם ווערט בײַטל די גאָוה און די עבֿודה זײַה, מען הייבט אָן שפירן דעם אייבערשטן, און נישט נאר די ערליכע אידן שפירן דאס, ואז מפירין אפלו אלו שהם מסטרא דמותא את גדלת הבורא יתברך שמו און אפילו די גאר ווייטע מענטשן, די וואס זענען געבער אריינגעפאלן ביי די סטרא אחרא - הייבן אויך אָן זען דעם אייבערשטן, בַּנִּי אַזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג).

[דאס איז געווען די גאנצע מחלקת וואס קרח האט געקריגט אויף משה רבינו; קרח האט געוואלט זיין רבי, ער האט מקנא געווען משה רבינו, ער איז געווען א בעל גאווה און דאס האט אים געברענגט צו ווערן א 'מין' און אן 'אפיקורס', ער האט אפגעשפעט פון די מצוות, ספעציעל פון מצוות 'ציצית' און 'מזוזה', וואס די צוויי מצוות ברענגען א רוח חיים' אויפן מענטש; 'מזוזה' - זאגט דער זוהר (השקטות הזוהר פרשת שלח, דף ש:) - איז די אותיות 'זו' 'מות', עס נעמט ארוועק די טויט, עס געבט רוח חיים,

און 'ציצית' זאגן די הייליגע חכמים זכרונם לברכה (ירושלמי ברכות א, ב), ווער עס איז מקיים די מצוה פון ציצית - 'זוהר' ומקבל פני השכינה' איז זוהר צו זען די שכינה; דאס מיינט אז מען באקומט א רוח חיים, מען הייבט אן שפירן די זיסע געשמאקע איינגענעמע ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן. אבער קרח האט געשריגן (במדבר טז, א): 'כל העדה כולם קדושים' אלע זענען הייליג, אלע קענען דאווענען, איז וואס דארף מען גיין צום צדיק, צו משה רבינו?! ווייל די גאווה האט אים נישט געלאזט גיין צום צדיק, און דעריבער האבן זיי געברענגט אויף זיך די גרויסע חרון אף וואס קומט פון עבודה זרה, אזוי

ווי אויבן אויסגעשמועסט].
'ואמר לי' און דער טיעא - דער צדיק - האט מיר געזאגט: 'כל שלשים יומין' [יעדע דרייסיג טעג] 'מהדרא להו גיהנום להבא' [ברענגט זיי דער גיהנום צוריק אהער דא אויף די וועלט, צו די פלאץ וואו זיי זענען איינגעשלינגען געווארן], 'ואמרי' 'הב' [און זיי זאגן]: 'משה ותורתו אמת' [משה איז אמת און זיין תורה איז אמת], 'פרש רבנו שמואל: דער רשב"ם זאגט, אז די דרייסיג טעג איז 'בכל ראש חדש' יעדע ראש חודש; און אינטערעסאנט איז,

ווער זאגט אז דאס האט מיט ראש חודש, פון וואו נעמט דאס דער רשב"ם? נאר וואס דען, בי כל דבר יש לו שרש וייל יעדע זאך אויף די וועלט האט א שורש, אזוי ווי א ווארצל, א פלאץ פון וואו עס קומט די זאך, ושרש התשובה און פון וואו איז די פלאץ פון וואו תשובה קומט? הוא ראש חדש פון ראש חודש, בי בראש חדש וייל ראש חודש - 'אמר הקדוש ברוך הוא' זאגט דער אייבערשטער - 'הביאו עלי כפרה' ברענגט מיר א כפרה אויף דעם וואס איך האב קליין געמאכט די לבנה, כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (שבועות ט), וזה בחינת תשובה און דאס איז אזוי ווי א תשובה כביכול

ביים אייבערשטן, אז דער אייבערשטער דארף זאגן אזא זאך כביכול, אז ער האט חרטה אויף א זאך וואס ער האט געטון, וחתשובה הזאת און די תשובה פונעם

אייבערשטן נשתלשל בְּכָל הַנִּבְרָאִים בְּרָאשׁ חֲדָשׁ קוֹמֵט צו אַלֵּע בִּאשְׁעָפְעוּנֵינֵשׁ, צו די גאַנצֶע וועלט - יעדע ראש חודש, ובשכיל זה און דעריבער גַם קִרְח וַעֲדָתוֹ מִכְרָחִים לְאִיּוֹה חֲרָטָה בְּרָאשׁ חֲדָשׁ בְּרָאשׁ חֲדָשׁ קוֹמֵט אָן צו קִרְח און אויף צו זיין געמיינדע א התעוררות צו תשובה, און זיי האבן חרטה אויף וואס זיי האבן געטון.

אבל התשובה אינה מועיל להם, אבער די תשובה העלפט זיי נישט, כי

עקר התשובה היא רק בעולם הזה, ווייל די עקר פון תשובה טון איז ווען מען איז נאך אויף די וועלט, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (עבודה זרה ג): **כִּי מִי שִׁמְרָח בְּעָרֵב שִׁבְת' ווייל נאר דער וואס גרייט זיך אן ערב שבת וועט האבן וואס צו עסן אין שבת וכו', וימי שלא טרח בערב שבת און דער וואס גרייט זיך נישט אן ערב שבת, 'מהיכן יאכל בשבת' פון וואו וועט ער האבן וואס צו עסן אין שבת? און רש"י זאגט דארט (דבור המתחיל בערב שבת): ערב שבת מיינט מען 'עולם הזה', ווייל נאר**

הזאת נשתלשל בְּכָל הַנִּבְרָאִים בְּרָאשׁ-חֲדָשׁ, ובשכיל זה גם קִרְח וַעֲדָתוֹ מִכְרָחִים לְאִיּוֹה חֲרָטָה בְּרָאשׁ-חֲדָשׁ.

אבל התשובה אינה מועיל להם, כי עקר התשובה היא רק בעולם הזה, כי מי שמרח בערב-שבת וכו' (עבודה זרה ג): **וְנִמְצָא בְּיָדָיו לֹא נִפְטָרִין בָּזֶה הַחֲדָשָׁה שֶׁהֵן מִתְחַרְטִין וּמוֹדִין מִדִּין גִּיהֲנוֹם, וְעַל כֵּן מִתְדַּרְא לָהּ גִּיהֲנוֹם לְהֵבֵא, כִּי אֵין נִפְטָרִין בָּזֶה.**

דער וואס האט תשובה געטון ווען ער האט געלעבט אויף די וועלט - דער וועט האבן גן עדן און עולם הבא, ונמצא קומט געקריגט אויף משה רבינו און נישט תשובה געטון ביים לעבן, בודאי לא נפטריין ווערן זיי נישט פטור פון די שטראף פון גיהנום בזה החודשה שהן מתחרטין ומודין מדין גיהנום דורכדעם וואס זיי טוען יעצט תשובה אין גיהנום און זיי זענען מודה אז משה רבינו איז גערעכט; אבער וויבאלד דער אייבערשטער האט דאך רחמנות אויף זיי, און וויל אז זיי זאלן תשובה טון און האבן א תקנה, ועל כן מתדרא

להו גיהנום דעריבער מאכט דער אייבערשטער אז יעדע ראש חודש ברענגט זיי די גיהנום צוריק להבא אויף די וועלט, דארט ביי די פלאץ וואו זיי זענען איינגעזינקען געווארן, אז זיי זאלן קענען תשובה טון, כי אין נפטריין בזה ווייל זיי ווערן נישט פטור מיט דעם וואס זיי זיצן אין גיהנום און טוען דארט תשובה, ווייל אין גיהנום ווען מען איז שוין נישט דא אויף דער וועלט העלפט נישט תשובה, דעריבער מוזן זיי צוריק קומען דא און דא אויף די וועלט תשובה טון.

ואף על פי כן און אפילו באמת קען מען שוין נישט צוריק קומען פון גיהנום תשובה צו טון, ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא קמא נ), ווער עס זאגט אז

דער אייבערשטער איז

א ותתן, ער וועט

נאכגעבן אויף זיין -

'ינתנו חיי' זאל ער

פארלירן זיין לעבן; איז

ווי קען זיין אז קרח און

זיין עדה קענען

ארויסגיין פון גיהנום?!

פונדעסטוועגן דאך איז

אין ראש חודש

גרנגער, ווייל אין

גיהנום בראש חדש כמו

בשאר ימים די גיהנום

גייט נישט אן ראש

חודש ווי געווענליך,

אזוי ווי עס ווערט

געברענגט אין זוהר (זהר

תרומה קנ) אז די גיהנום איז דעמאלט

פארלאשן, דעריבער האבן זיי דעמאלט א

געלעגנהייט צוריק צו קומען דא אויף די

וועלט און תשובה טון און פאררעכטן

זייער פגם, והגיהנום של ראש חדש און די

גיהנום פון ראש חודש איז נישט די

געווענליכע גיהנום, ווייל די גיהנום איז

פארלאשן, די גיהנום פון ראש חודש איז

אלא חרטה איז נאר דאס וואס זיי האבן

חרטה, דאס וואס זיי ווערן פארשעמט,

דורך דאס זען מיט די אויגן וואס מען

האט געטון, און זיי פאררעכטן אויף די

וועלט מדה כנגד מדה, שמתחרטים דורך

דאס חרטה האבן, ומודים און דאס מודה

זיין, ומתבישין און דאס פארשעמט ווערן

- זה בעצמו גיהנום שלהם וואס מיט דעם

אליין קומען זיי אפ זייער גיהנום, וזהו

רדיק און דאס איז וואס ער דרוקט זיך

אויס די ווערטער

מתדרא להו גיהנום

להבא, דהיינו, מה

שמתדרא להו להבא

דאס וואס מען ברענגט

זיי צוריק אויף די

וועלט, שחוזרים זיי

קומען דא צוריק ומודים

און זענען מודה אינעם

צדיק דא אויף די וועלט

- הוא הגיהנום שלהם

מיט דעם קומען זיי אפ

דעם גיהנום און האבן

א תקנה.

[אזוי אויף די בעלי

גאווה, זייער עקר תיקון

איז, זיי זאלן גיין צום

צדיק, און דורכן צדיק וואס ביי אים איז

דא דער רוח חיים, דער הייליגער גייסט

- ווערט צעבראכן זייער רוח גבוה, זייער

גאווה, און מיט דעם וואס זיי גייען צום

צדיק און זיי זענען מודה אז עס איז דא א

צדיק, מיט דעם אליינס ווערט צעבראכן

זייער גאווה, און דאס איז זייער תשובה

און זייער גיהנום, ווייל בדרך כלל די

בעלי גאווה ווילן נישט און קענען נישט

מודה זיין אינעם אמת'ן צדיק, וואס איז

בטל ומבוטל צום אייבערשטן, דעריבער

דאס אליינס אז זיי קומען צום צדיק, זיי

זענען מודה אינעם צדיק - דאס איז זייער

גיהנום].

‘אִישׁ’ וְ‘אִשָּׁה’, דָּעַר אֵיבְעֶרְשְׁטֶער ווערט
אָנגערופן ‘אִישׁ’ און די שְׂכִינָה ווערט
אָנגערופן ‘אִשָּׁה’, בְּחִינַת מְרָדְכִי וְאַסְתֵּר
וואס דאס איז קדושת מְרָדְכִי און אַסְתֵּר,
ווייל מְרָדְכִי הצדיק איז

נִגְלָה און אַסְתֵּר איז
נִסְתָּר, און מען דארף זיי
ביידע לייגן אינאיינעם
צו ווייזן אז אויף אין
‘נִגְלָה’ איז דארט
באהאלטן דער
אייבערשטער, און אזוי
ווערט נִמְתָּק אלע
דִּינִים.

ווייל די עקֶר דִּינִים
איז ווען מען פֿאַררעכט
פונעם אייבערשטן,
מען מיינט אז זאָכן
ווערן געטון אָן אים,
מען שייַדט אָפּ ‘נִגְלָה’

פון ‘נִסְתָּר’, מען טיילט אָפּ ‘די וועלט’ פון
‘זענע וועלט’, אָבער ווען מען לייגט צאם
אלעס וואס פֿאַסִירט מיטן מענטש, אז
אלעס האט מיטן אייבערשטן, מען מאכט
א יחוד פון ‘קודשֶׁא בְּרִיד הוּא’ מיט די
‘שְׂכִינָה’, די ‘שְׂכִינָה’ דאס איז דער ‘איד’,
נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל, דער ‘חֶלֶק אֱלֹקֵי מִמְעַל’,
מען לייגט צוזאמען ‘אִישׁ’ מיט ‘אִשָּׁה’,
‘מְרָדְכִי’ מיט ‘אַסְתֵּר’ - ווערן נִמְתָּק אלע
דִּינִים; דאס איז טייטש ‘וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים’
אז עס איז דא מִשְׁפָּטִים, דִּינִים - ‘אֲשֶׁר
תָּשִׂים לַפְּנִיָּהם’, איז די עצה: ‘הִשְׁווּ אִשָּׁה
לְאִישׁ’ לייג צאם אלעס פון דיר צום
אייבערשטן - וועלן נִמְתָּק ווערן אלע
דִּינִים].

י
יַעֲצֵם גייט דער רבי צאמפֿלעכטן די
גאנצע תּוֹרָה און דאס אַרײַנלייגן
אינעם פֿסוק מיט וואס ער האט אנגעהויבן
זאגן די תּוֹרָה.

וְזֶה פְּרוּשׁ און דאס איז
מְרוּמָז אינעם
פֿסוק (שמות כא, א): ‘וְאֵלֶּה
הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים
לַפְּנִיָּהם’ [און דאס
זענען די דִּינִים וואס דו
זאלסט לייגן פאר די
אידן], כִּי אִתָּא
בְּמִכְלֶתָא ווייל עס
ווערט געברענגט אין
מְדֻרָּשׁ (מְכִילְתָּא מִשְׁפָּטִים
פֿרשֶׁה ר’ - בְּכָא קָמָא טו.)
אויפֿן פֿסוק ‘אֲשֶׁר תָּשִׂים
לַפְּנִיָּהם’ וואס דו זאלסט
לייגן פאר זיי], הִשְׁווּ

אִשָּׁה לְאִישׁ לְכָל דִּינִים שְׁבִתּוֹרָה’ אז עס איז
צוגעגליכן א פְּרוּשׁ צו א מאן פאר אלע
דִּינִים פון די תּוֹרָה, אפילו עס זענען דא
מִצְוֹת וואס פֿרויען זענען נישט מחויב,
אָבער ביי דִּינִים פון געלט זאָכן זענען זיי
ביידע גלייך, פְּרוּשׁ טייטשט דער רבי מער
טיפּעה, אז די ווארט ‘דִּינִים’ מיינט מען -
לְכָל דִּינִים שְׁבִתּוֹרָה די ‘דִּינִים’ און בִּיטְעֶרע
גִּזְרֹת וואס גייט אריבער אויפֿן מענטש,
שְׁצָרִיד לְהַמְתִּיקָם וואס מען דארף זיי זיס
מאכן און מְבַטֵּל זיין, צָרִיד לְהַשְׁווֹת דָּאָרף
מען צוגלייכן הינו דאס מיינט ליחד קִדְשָׁא
בְּרִיד הוּא וְשְׂכִינָתָה מאכן א יחוד פונעם
אייבערשטן מיט די שְׂכִינָה שְׁהוּא בְּחִינַת
אִשָּׁה וְאִישׁ וואס דאס ווערט אויף אָנגערופן

וזה פרוש 'ואלה' און דאס איז מרומז אין די ווארט 'ואלה', ווייל עס שטייט 'ואלה' מיט א ו, און חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה, נח פרשה ל, ג): 'כל

מקום שנאמר ואלה' איבעראל וואו עס שטייט 'ואלה' מיט א ו, 'מוסיף על הראשונים' קומט דאס עפעס צוילייגן, זאגט דער רבי נאך מער טיפער, אז די ווארט 'ואלה' איז 'מוסיף' בחינת תוספת ורבויו דאס ווייזט אויף 'מער' און אויף 'אסאך', בחינת נאווה דאס איז די זאך פון גאווה, אז מען האלט זיך 'מער' פון אנדערע, עבודה זרה דאס איז די עבירה פון 'עבודה זרה', ווייל דער

'בעל גאווה' שיידט זיך אפ פונעם אייבערשטן, און אז מען שיידט זיך אפ פונעם אייבערשטן, דאס איז עבודה זרה, א רא' האסטו אז 'ואלה' וואס איז 'מוסיף' על הראשונים' וואס איז 'מער' - האט מיט 'גאווה', כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים י, ז): 'לא מרבכם' נישט וועגן ענקער מערהייט פון אלע פעלקער, 'חשק' ה" האט דער אייבערשטער געגליסט אין ענק, 'שפרשו' נאווה און רש"י זאגט דארט (דבור המתחיל לא מרבכם): 'שאינ אתם מגדילים עצמכם' עטץ האלטס ענק נישט גרויס, 'כשאני משפיע לכם טובה' ווען איך טו ענק גוטס; זעט מען אז די ווארט 'מרבכם'

מיינט גדלות און גאווה, (און 'ואלה' איז 'מוסיף', און 'מוסיף' איז 'רבויו', און 'רבויו' איז 'גאווה').

וזה בחינת און דער בעל גאווה וואס האלט זיך מער פון אנדערע, און האלט זיך גרעסער פונעם צדיק, ביז ער קומט צו עבודה זרה - דאס איז מרומז אין די ווערטער וואס די הייליגע חכמים זאגן: 'מוסיף על הראשונים' [לייגט צו אויף די ערשטע], 'שהוא בחינת וואס די ווארט 'ראשונים' איז מרומז אויף המן עמלק 'המן' וואס שטאמט פון 'עמלק', כמו שכתוב וואס עס שטייט ביי אים די ווארט 'ראשית',

אזוי ווי דער פסוק זאגט (במדבר כ"ה, כ): 'ראשית גוים עמלק' [דער אנהייב פון די פעלקער איז עמלק, ער איז געווען דער ערשטער צו מלחמה האלטן מיט די אידן], דאס הייסט אז דורך 'מוסיף' זיין, זיך האלטן מער פון אנדערע מיט 'גאווה' - ווערט גערעכנט כאילו מען דינט עבודה זרה, ווי אויף המן דער בעל גאווה איז געווען 'מוסיף', ער האט זיך געמאכט פאר אן עבודה זרה, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מגילה י, ג): 'ותקונו און די וועג ווי אזוי מען קען ווערן אויס בעל גאווה, איז דורך המשפטים [די דינים פון די הייליגע תורה], דאס מיינט מען בחינת

וזה פרוש: ואלה — כל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על הראשונים' (בראשית רבה, נח פרשה ל), בחינת תוספת ורבויו, בחינת גאווה, עבודה זרה, כמו שכתוב (דברים ז): "לא מרבכם חשק ה'", 'שפרשו' גאווה. וזה בחינת: 'מוסיף על הראשונים', 'שהוא בחינת המן-עמלק, כמו שכתוב (במדבר כ"ה): "ראשית גוים עמלק", ותקונו: המשפטים, בחינת רוח, כמו שכתוב

רוח די הייליגע גייסט פון די צדיקים וואס קומט פון די תורה, אזוי ווי חזקיהו המלך דער צדיק וואס האט צעשטערט די עבודה זרה'ס, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין

פסוק וואס רעדט פון

חזקיהו המלך (ישעיהו כח,

ו): 'ולרות משפט' און צו

א גייסט פון משפט'ן

ריכטיג וכו', 'ליושב על

המשפט' פאר דעם

וואס זיצט צו משפט'ן,

'ולגבורה משיבי

מלחמה שעה', און צו

א שטארקקייט פאר די

וואס פירן די מלחמה

פון די תורה, [די וואס

זענען זיך מפלפל ביים

לערנען - פאר די וועט

דער אייבערשטער זיין

א שטארקקייט], און

פון די ווארט 'ולרות

משפט' פון אנהייב

פסוק זעט מען אז

'משפטים' האט שייכות

און איז מרמז אויף

דעם 'רוח', בי על ידי הרוח ווייל דורך

צדיק וואס ביי אים איז דא די רוח חיים -

נתתקן הנאווה ווערט פארראכטן די גאווה

והעבודת אלילים און די עבודה זרה, כנ"ל

אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

ועל ידי זה און דערפאר זאגט די תורה

פאר משה רבינו 'אשר תשים לפניכם

[וואס דו זאלסט לייגן פאר זיין] הינו דו

משה רבינו, דער צדיק האמת, 'השוו אשה

לאיש' האסט די כח צאמצוברענגען די

'אייבערשטער' מיט אידישע קינדער וואס

האבן די הייליגע נשמה, די 'שכינה'; דו

קענסט אריינברענגען אינעם מענטש דעם

אייבערשטן 'לכל דינים שבתורה' און

אנוועק נעמען פון אים

די דינים, הינו בחינת

המתקת הדינים אים זיס

מאכן דאס לעבן, אים

ווייזן אז אלעס וואס

עס גייט אריבער אויף

אים איז נאר גוטס, בי

ווייל אויב מען לעבט

נישט מיטן אייבערשטן,

'כל זמן שיש עבודת

אלילים בעולם' מען איז

א בעל גאווה, מען

שטופט אנוועק דעם

אייבערשטן, מען דינט

עבודה זרה, מען דינט

זיך, 'חרון אף ודינים

בעולם' איז דא א צארן

אויף די וועלט און עס

איז דא דינים, ועל ידי

הרוח און דורך די גייסט

פונעם צדיק, כנ"ל וואס

מען רעדט פריער - נתחד קדשא בריך הוא

ושכינתה ווערט דער מענטש איינס מיטן

אייבערשטן, ונמתקין הדינים אלעס ווערט

זיס, ונסתלק חרון אף מן העולם און עס

גייט אנוועק די גרימזארן פון די וועלט.

והנה, כלל הדברים אלו וואס עס קומט

ארויס פון די גאנצע תורה איז, שעל ידי

הצדיק אז דורך דעם צדיק שהוא בחינת

הרוח וואס ביי אים איז דא דער רוח חיים,

א גייסט צו לעבן, אתעבר אל אחר ווערט

(ישעיהו כח): "ולרות משפט וכו' "

משיבי מלחמה", בי על-ידי

הרוח נתתקן הנאווה והעבודת

אלילים כנ"ל. ועל-ידי-זה:

אשר תשים לפניכם, הינו

'השוו אשה לאיש לכל דינים

שבתורה', הינו בחינת המתקת

הדינים, בי 'כל זמן שיש עבודת

אלילים בעולם, חרון-אף

ודינים בעולם'; ועל-ידי הרוח

הנ"ל נתחד קדשא-ברוך-הוא

ושכינתה ונמתקין הדינים,

ונסתלק חרון-אף מן העולם.

והנה, כלל הדברים אלו,

שעל-ידי הצדיק, שהוא בחינת

הרוח, אתעבר אל אחר,

אָוועק גענומען די עבודה זרה, בפירות די
כפירות, ועל ידי הרוח און דורך דער צדיק
וואס בלאזט אריין א לעבעדיגע גייסט
אינעם מענטש באים רקודין והמחאת כף

ווערט דער מענטש
אזוי פרייליך אז ער
הייבט אן פאטשן און
טאנצן, בי על ידי הצדיק

שהוא בחינת הרוח
נתעלו הרגליו, ווייל
דורך צדיק ווערט
אויפגעהויבן די פיס,

ונתגלה הארת הדין
און עס גייט אריין א
שיין אין די הענט,

ונתרבה האמונה און
מען איז זוכה צו האבן
א שטארקע אמונה

במבאר למעלה אזוי ווי
אויבן אויסגעשמועסט
(אות ו), ועל בן כתיב

ביוסף דעריבער שטייט
ביי יוסף, שהוא בחינת
הצדיק וואס ער איז

דאך דער צדיק, יוסף
הצדיק, (בראשית מ"א, מד):
'ובלעדיך לא ירים איש

את ידו ואת רגלו' אן
דיר וועט קיינער נישט
טארן אויפהייבן זיין

הענט און זיין פיס, בי בלעדי בחינת יוסף
ווייל אן יוסף, שהוא בחינת הצדיק ווילאנג
דער מענטש איז נישט מקורב צום צדיק -

אי אפשר להעלות ולהרים הדין והרגלים
איז ער אין א דעפּרעסיע און ער קען נישט

די פיס? עס כל זה פונדעסטוועגן זעט מען
התגלות הנגלה אז די חלק נגלות התורה
הוא במקום גבוה איז ביי א העכערע פלאץ,

דהינו הדין ביי די הענט, והנסתר ברגליו
און די חלק נסתר איז ביי די פיס שהיא

והנה, מכלל הדברים אתה
שומע, שנגלה הוא בחינת
ידים, ונסתר הוא בחינת רגליו,

בחינת מרדכי ואסתר; ואף
שנסתר הוא למעלה מנגלה,
עם כל זה התגלות הנגלה הוא

במקום גבוה, דהינו הדין,
והנסתר — ברגליו, שהיא

דעם אלעס קענסטו
פארשטיין שנגלה הוא
בחינת ידים אז די חלק
תורה וואס איז נגלה -

דאס ווערט אנגערופן
הענט, ונסתר הוא
בחינת רגליו און די
חלק תורה וואס איז
נסתר - דאס ווערט
אנגערופן פיס בחינת
מרדכי ואסתר און
דאס איז די הייליגקייט
פון מרדכי און אסתר,
מרדכי איז נגלה און
אסתר איז באהאלטן,
ואף שנסתר הוא למעלה
מנגלה און אפילו די
חלק פון סודות התורה
איז באמת העכער
און הייליגער פון
נגלות התורה, וואלט
דאך געדארפט זיין
פארקערט, עס וואלט
געדארפט זיין די חלק
נסתר ביי די הענט
וואס איז העכער פון

לְמִטָּה מִיָּדַי וְאֵס אִזְו נִדְרִיגְעֵר פֿון די
הַעֲנִי; וְהַעֲנִי עֲמַק די זאך אַ טיפֿע
זאך, עַס אִזְו דא אין דעם גְּרוֹיִסע סודות,
אך הוּא עֲנִי שְׁכָתוֹב בֹּהֶר דאס גַּעפֿינען
מִיר אין זֹהֶר (פֿקוּדִי דף
רנח), תִּנָּאִים בְּשׁוֹקֵן די
תִּנָּאִים זַענען אַנטקֶעגן
די פֿיס, וְאַמּוֹרָאִים בִּידִין
און די אַמּוֹרָאִים זַענען
אַנטקֶעגן די חֶלֶק הַעֲנִי,
וְאִף שֶׁהַתִּנָּאִים לְמַעַלָּה
מֵאַמּוֹרָאִים און אָפִילו
די תִּנָּאִים זַענען הַעֲכֵעֵר
פֿון די אַמּוֹרָאִים, זיי
זַענען גַּעוֹוֶען עֲרֻשֵׁט
און הַעֲכֵעֵר – מִכָּל מְקוֹם
הֵם בְּמִקּוֹם שֶׁהוּא לְמִטָּה
מִמֶּקֶם הָאַמּוֹרָאִים דאך
זַענען זיי אויף אַ מַעַר
נִדְרִיגְעֵרע פֿלאץ פֿון
די אַמּוֹרָאִים, וְכֵן נִבְיָאִים
וְכַתּוּבִים און אַזוי אויף
נִבְיָאִים און כַּתּוּבִים, די
נִבְיָאִים זַענען הַעֲכֵעֵר
פֿון די כַּתּוּבִים, נִבְוָה
אִזְו הַעֲכֵעֵר פֿון רוּחַ
הַקּוֹדֶשׁ, דאך זַענען זיי
נִדְרִיגְעֵר ביי די סְפִירוֹת

פֿון כַּתּוּבִים, וְכֵן מִבְּאֵר עַל זֶה תְּרוּם און
עַס אִזְו דא אויף דעם תִּירוּצִים.

(מוֹהֲרֵנִי זאָגט, עוֹד רָאָה זֶה מִצְאָתִי
מִכְּתָב יֵד רַבְּנוּ וְכַרְוֹנוּ לְכַרְכָּה, בַּעֲצָמוּ מַעֲנִין
הַתּוֹרָה חֲנָ"ל נאך אַ שְׁטִיקַל תּוֹרָה הָאֵב אִיך
גַּעפֿוֹנֶען פֿון וואס דער רַבִּי הָאָט גַּעשְׁרִיבֵן
אויף די תּוֹרָה, וְזֶהוּ און דאס אִזְו עַס:)

וְאַלָּה הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים וְכו' [און
דאס זַענען די דִּינִים וואס דו
זאָלסט לייגן פֿאַר די אִידִין]. עַס שְׁטִיט
אין פֿסוק (שְׁעִיָּה יב, ה): 'זִמְרוּ ה'' זִיגֶנְט מִיט
לויב צום אֵיבֶכֶרֶשֶׁטֶן,
'כִּי גָאוֹת עֲשֵׂה' ווייל
גְּרוֹיִסע זאכן הָאָט ער
גַּעטוּן, מוֹדַעַת זֹאת
בְּכָל הָאָרֶץ עַס אִזְו
פֿאַוואָוסט די גְּרוֹיִסע
זאכן אין די גאַנצע
וועלט, טייטשט דער
רַבִּי מַעַר טיפֿער, גָּאוֹת
דאס אִזְו גָּאוֹה, מוֹדַעַת
זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ עַס אִזְו
פֿאַוואָוסט פֿאַר די
וועלט שֶׁהִיא מִדָּה מְגֻנָּה
אַז דאס אִזְו אַ שְׁלֶעכְטֶע
מִדָּה, וְצִרִיךְ לְכַרַּח
מִמֶּנָּה און מַעַן דאָרף
אַנטלויפֿן פֿון אִיר, מַעַן
דאָרף גַּעבֵן די גאַנצע
כְּבוֹד און גָּאוֹה נֶאֱר
פֿאַרן אֵיבֶכֶרֶשֶׁטֶן,
בִּיִּים אֵיבֶכֶרֶשֶׁטֶן אִזְו
דאס שײן אָבֵער ביי
מַעֲנִיטֶשן אִזְו דאס אָן
עקלדיגע מִדָּה, אָבֵל יֵשׁ

(עוֹד רָאָה זֶה מִצְאָתִי מִכְּתָב־יֵד רַבְּנוּ,
וְכַרְוֹנוּ לְכַרְכָּה, בַּעֲצָמוּ מַעֲנִין הַתּוֹרָה חֲנָ"ל,
וְזֶהוּ)

וְאַלָּה הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים
וְכו'. גָּאוֹת — מוֹדַעַת
זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ שֶׁהִיא מִדָּה
מְגֻנָּה וְצִרִיךְ לְכַרַּח מִמֶּנָּה, אָבֵל
יֵשׁ בְּנִי־אָדָם שְׂרוּדִפִּים אַחֵר
כְּבוֹד וְרוּצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג
אֶת הָעוֹלָם, וְאוֹמְרִים שִׁישׁ
לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹנוֹת

בְּנֵי אָדָם אָבֵער עַס אִזְו דא מַעֲנִיטֶשן
שְׂרוּדִפִּים אַחֵר כְּבוֹד וואס לויפֿן נאך די
כְּבוֹד, וְרוּצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם
און זיי ווילן פֿירן און קַעניגן אויף די
וועלט, וְאוֹמְרִים און זיי זאָגן שִׁישׁ לֹאֵל
יָדָם אַז זיי הָאָבֵן די כַּח לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹנוֹת צו
מאַכן פְּדִיוֹנוֹת, מַעַן זאָל זיי גַּעבֵן גַּעלֵט

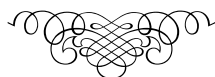
און זיי וועלן אַראָפֿנעמען די דינים פונעם מענטש, וְלִהְתַּפְּלֵל תַּפְלוֹת און זיי וועלן דאווענען פארן מענטש, וְעֲלִיהֶם נֵאמָר און אויף זיי שטייט אין פסוק (בראשית כ, ז), דער אייבערשטער זאגט פארן בעל גאווה, וואס זאגט מען דארף נישט גיין צו צדיקים, 'הֵשֵׁב אִשֶׁת הָאִישׁ כִּי נָבִיא הוּא וַיִּתְפַּלֵּל בַּעֲדָךְ וַחֲיָה' 'הֵשֵׁב' געב צוריק, די זאך פון תפלה וואס ווערט אנגערופן 'אִשֶׁת הָאִישׁ', פאר אברהם אבינו, פארן צדיק 'כִּי נָבִיא הוּא', ווייל ביי אים איז שגורה תפלתו בפיו, כִּי זֶה יָדוּעַ ווייל דאס איז באוואוסט [שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְאַוֶּה לַתַּפְּלוֹת שֶׁל צַדִּיקִים אַז דער אייבערשטער גלוקט צו הערן די תפלות פון די צדיקים (חלוז ס:)] וְצִדִּיק לֵילֵךְ אַצְלָם און דערפאר דארף מען

גיין צו זיי, שְׁיִתְפַּלְלוּ עֲלֵיו (בבא בתרא קטז:)] אז זיי זאלן דאווענען פאר אים, און אזוי ערפילט מען דעם אייבערשטן גלוקטעניש, אַכֵּל בַּעֲלֵי גָאוֹה אין הולכים

וְלִהְתַּפְּלֵל תַּפְלוֹת; וְעֲלִיהֶם נֵאמָר: "הֵשֵׁב אִשֶׁת הָאִישׁ כִּי נָבִיא הוּא וַיִּתְפַּלֵּל בַּעֲדָךְ וַחֲיָה". כִּי זֶה יָדוּעַ שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא [חֶסֶד, וְכָךְ צִדִּיק לֹאמַר: שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא מִתְאַוֶּה לַתַּפְּלוֹת שֶׁל צַדִּיקִים, וְצִדִּיק לֵילֵךְ אַצְלָם שְׁיִתְפַּלְלוּ עֲלֵיו] עֲלִיהֶם. אַכֵּל בַּעֲלֵי-גָאוֹה אין הולכים אַל צַדִּיקִים לְבַקֵּשׁם שְׁיִתְפַּלְלוּ עֲלֵיהֶם, וְגַם אין מניחים שָׂאָר בְּנֵי-אָדָם שְׁיִלְכוּ אַצֵּל צַדִּיקִים שְׁיִתְפַּלְלוּ עֲלֵיהֶם, כִּי אָמְרוּ אֵלּוּ בַּעֲלֵי-גָאוֹה, שְׁגַם הֵם צַדִּיקִים וִיכֻלִּים לַהֲתַפְּלֵל, וְאִין צַדִּיק בְּאֶרֶץ יוֹתֵר מֵהֶם. וְכֵּן הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם אַבִּימֶלֶךְ — אַבִּי לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ "וְלֹא אָבָה ה'" אַלְקִיד" וכו':

אַל צַדִּיקִים לְבַקֵּשׁם שְׁיִתְפַּלְלוּ עֲלֵיהֶם אָבְעַר די בעלי גאווה גייען נישט צום צדיק צו בעטן דעם צדיק זאל בעטן פאר זיי, וְגַם אין מניחים שָׂאָר בְּנֵי אָדָם שְׁיִלְכוּ אַצֵּל צַדִּיקִים עֲלֵיהֶם און אויף לאזן זיי נישט אנדערע מענטשן זאלן גיין צום צדיק ער זאל דאווענען פאר אים, כִּי אָמְרוּ אֵלּוּ בַּעֲלֵי גָאוֹה ווייל די בעלי גאווה זאגן, שְׁגַם הֵם צַדִּיקִים וִיכֻלִּים לַהֲתַפְּלֵל אַז זיי זענען אויף צדיקים וואס קענען דאווענען, וְאִין צַדִּיק בְּאֶרֶץ יוֹתֵר מֵהֶם זיי זאגן אַז זיי זענען די גרעסטע און די בעסטע, און עס איז נישטא אויף די וועלט קיין גרעסערער צדיק פון זיי, וְכֵּן הֵם נִקְרָאִים און דערפאר ווערן זיי אנגערופן בְּשֵׁם אַבִּימֶלֶךְ מִיטֵן נאמען אַבִּימֶלֶךְ, אַבִּי לְשׁוֹן רְצוֹן 'אבִּי מִיִּנֵּט

ווייל, כְּמוֹ אַזוֹי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים כג, ו): "וְלֹא אָבָה ה'" אַלְקִיד" און דער אייבערשטער האט נישט געוואלט וכו', אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

מהדורת פריעדמאן

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות
יוסף הכהן פריעדמאן הי"ו
וזוגתו חיה שיינדל

וילדיהם

אסתר, אהרן, רבקה, מרים, פייגא,
נחמן שמעון, דוד, מנחם.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברך מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא, וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו
הקדושים יגן וימליץ בעדו תמיד,
אמן כן יהי רצון.

